

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Hiero, sive De regno

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΙΕΡΩΝ, Η ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΣ.

XENOPHONTIS HIERO, SI- VE DE REGNO.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ Ο Α

ποιητής ἀφίκετό ποτε πρὸς Ιέρωνα τὸ τυραννον γολῆς δὲ γυρομύνης ἀμφοῖν, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης· ἄρ' αἱ μοι ἐτελή-

σας ὦ Ιέρων διηγήσασθαι, ἀ εἰχὸς εἰδέναι σε βέλτιον ἐμοῦ; καὶ ποῖα ταῦτ' ὄσιν, ἔφη ὁ Ιέρων, ὅποια δὴ ἐγὼ βέλτιον αὐ εἰδέιλω σοῦ οὕτως ὄντος σοφοῦ ἀνδρός; οἶδά σε, ἔφη, ἐγὼ καὶ ἰδιώτῳ γεγημημένον, καὶ νῦν τυραννον οἶτα. εἰχὸς οἶω, ἀμφοτέρων πεπερημύον, καὶ εἰδέναι σε μάλλον ἐμοῦ πῆ ἀφ' ἑρῆς ὀτυραννικός τε καὶ ὀιδιωτικός βίος εἰς ἀφροσύνας τε καὶ λύπας ἀνδρῶν ποῖς. τί οἶω, ἔφη ὁ Ιέρων, οὐχὶ καὶ σὺ, ἐπεὶ νῦν γε ἐπίδιώτης εἶ, τὸ ἐμνησάς με τὰ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ; οὕτω γὰρ αἱ σοὶ οἰμῆ μάλιτα ἐγὼ δυνάσασθαι δηλοῦν τὰ ἀφ' ἑρῆς ἐν ἐκατέρῳ. οὕτω δὴ ὁ Σιμωνίδης εἶπε· τὸς μὲν δὴ ἰδιώτας ἐγὼ γε, ὦ Ιέρων, δοκῶ μοι καταμεμαθηκέναι ἀφ' ἑρῆς τῷ ὀφθαλμῷ ὀράμασιν ἠδὲ ῥῆσιν τε καὶ ἀρῆσιν, ἀφ' ἑρῆς δὲ τῷ ὄσιν, ἀκούσμασι δὲ καὶ τῷ ῥῆσιν, ὀσμάσι δὲ τῷ σώματι, οἰοῖς τε καὶ ποτοῖς· τὰ δὲ ἀφροσύνας, δι' ὧν δὴ πῶντες ὀπιστάμεθα. τὰ δὲ ψυχῆ καὶ θάλαππῃ, καὶ σκληρῆ καὶ μαλακῆ, καὶ κούφα καὶ βαρέα, ὅλα τὰ σώματί μοι δοκῶ μὲν, ἔφη, κρίνοντες ἠδεάζαι τε καὶ λυπάζαι ἐπ' αὐτοῖς. ἀγαθοῖς δὲ καὶ κακοῖς ἐστὶ μὲν ὅτε δι' αὐτῆς τῆς ψυχῆς μοι δοκῶ μὲν ἠδεάζαι, ὅτε δὲ αὐ λυπάζαι, ἐστὶ δὲ ὅτε κρινῆ καὶ ἀφ' ἑρῆς τῆς ψυχῆς καὶ ἀφ' ἑρῆς τῷ σώματι. τὰ δὲ ὑπνω ὅτι μὲν ἠδόμεθα, δοκῶ μοι ἀγαθάνεάζαι ὅπως δὲ, καὶ ὅπνι καὶ ὅποτε, ταῦτα μάλλον πῶς, ἔφη, δοκῶ μοι ἀγνοῆν. καὶ ὁ δὲ ἐν ἰσως τῆς θαυμασόν, εἰ τὰ ἐν τῷ ἐξηγησθέναι σαφές ἐστι ἡμῖν τὰς ἀσθήσας παρέχεται, ἢ τὰ ἐν τῷ ὑπνω. πρὸς ταῦτα δὴ ὁ Ιέρων ἀπεκρίνατο· ἐγὼ μὲν οἶνω, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, ἐξω τῶντων,

ENIEBAT aliquando ad regem Hieronē poeta Simonides, quumque otium obtigisset utriq; Simonides hoc modo loquutus est : Velle sine mihi exponere, mi Hiero, quæ consentaneum est rectius te scire, quam me? Et cuiusmodi sunt illa, inquit Hiero, quæ rectius ego scilicet nouerim, quam tu, qui vir es tam sapiens? Equidem, ait, scio te priuata fortuna vsum fuisse, ac nunc esse regem. Quapropter consentaneum est te, qui utraq; sis expertus, rectius me scire, quo pacto vita tum regia, tum priuata, quod voluptates ac molestias humanas adinet, differant. Quid igitur? ait Hiero, non tu quoque, quum hoc tempore sis adhuc homo priuatus, reuocare mihi possis in memoriam ea, quæ sunt in vita priuata? Nam ita equidem maxime futurum arbitror, vt quæ in utraq; discrimina sunt, indicare possim. Quamobrem in hunc modum Simonides dicere cepit: Animaduertisse mihi videor, Hiero, priuatos homines iis rebus, quæ sub adspæctum cadunt, vel cum voluptate, vel cum molestia per oculos adfici: per aures iis, quæ auribus percipiuntur: per nares, odoribus: per os, cibo & potu: rebus veneris per ea, quæ omnibus nota sunt. Frigora vero, & calores, & dura, & mollia, & leuia, & grauia, toto corpore diiudicare mihi videmur, atque ita deinde vel delectationem, vel molestiam ex eis percipere. Bonis autem, ac malis nonnumquam per animum vel delectari, vel de iisdem adfici molestia videmur: nonnumquam cõmuniter per animum & corpus. Somno delectari nos, ipse me sensus docere videtur: quo autẽ pacto, & quo somno, & quãdo, ea vero magis, inquit, ignorare mihi videor. Nec fortasse mirũ putari debet, quæ vigilãtib; nobis accidant, euidentiores nobis sensus sui præbere, quã quæ per somnũ. Ad ea respondebat Hiero: Ego sane, mi Simonides, haud possim dicere,

ιστομνήσας με Stob.

ΞΕΝΟ.

αλλ' οτι
ΑΙ 32η.

& quæ his germana sunt? Maxime, ait Si-
 monides, & quidem mihi plane viden-
 tur esse præter hominum naturam. Ergo-
 ne putas, inquit Hiero, hæc edulia quid-
 dam esse aliud, quam mollis & languen-
 tis præ deliciis animi cupiditates? Nam
 certo scio, neque tu fortassis ignoras, eos,
 qui iucunde vescantur, istis artificiosis in-
 ventis non indigere. At vero, ait Simo-
 nides, etiam sumtuosis illis odoribus, qui-
 bus vngimini, magis arbitror familiares
 vestros frui, quam vos ipsos: quemadmo-
 dum odores ingratos quoque non sentit
 is, qui ederit; sed illi potius, qui cum eo
 versantur. Sic igitur, ait Hiero, qui varios
 semper cibos habet, nullos cum adpetitio-
 ne sumit: at cui raro quid obuenit, is ve-
 ro est, qui cum lætitia fatiatur, quum quid
 ei obiicitur. Videntur, ait Simonides, tan-
 tum rei veneræ fruitiones in vobis re-
 gnandi cupiditates excitare. Nam hac in
 parte licet vobis, vt quodcumq; pulcher-
 rimum videritis, cum eo consuescatis. Di-
 xisti tu modo quiddam, ait Hiero, in quo
 scire debes, nos a priuatis hominibus su-
 perari. Primum enim coniugium, quod
 cum maioribus contrahitur, nimirum &
 propter opes & potentiam longe pulcher-
 rimum esse videtur; & ei, qui ducit vxor-
 em, cum voluptate quamdam dignita-
 tem suppeditare. Altero loco est id, quod
 inter æquales contrahitur. Quod autem
 ex vilioribus constat, plane ignominio-
 sum & inutile putatur. Rex ergo, si exte-
 ram non duxerit, ex inferioribus vxorem
 ducat necesse est. Quo fit, vt non admo-
 dum id consequatur, quo contentus sit.
 At vero coli a feminis, quæ maximos spi-
 ritus gerant, maximæ voluptati est: ab iis
 autem, quæ seruæ nostræ sunt, si colamur,
 non admodum satisfit animo; sin autem,
 graues ea res iras ac molestias in nobis ex-
 citat. Iam aliis in amoribus etiam mul-
 to minus voluptatum rex percipit, quam
 in iis, quibus suboles procreatur. Sci-
 mus enim omnes congressus venereos,
 cum amore coniunctos, eximiam volu-
 ptatem adferre. Verum amor in nullo-
 rum animis minus excitatur, quam re-
 gis. Non enim amor iucundum est illa
 expetere, quæ in promptu sunt, sed quæ
 sperantur. Itaque perinde atque is, qui
 fitim expertus non est, potu fruitur: sic
 etiam is, qui amorem non est expertus,
 longe suauissimæ veneris est expertus. Hu-
 iusmodi erant, quæ ab Hierone dicerentur,

Α καὶ τὰ τέτων ἀδελφά; πρὺν μὲν οὖν, ἔφη ὁ
 Σιμωνίδης, καὶ πρὺν γέ μοι δοκῶντα τῶν
 φύσιν εἶ) ταῦτα ἀνθρώποις. ἄλλο τι οὖν οἶδ',
 ἔφη ὁ Ἱέρων, ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἶ), ἢ μα-
 λακῆς καὶ ἀσθενούσης βυφῆ ψυχῆς ἐπιθυ-
 μήματα; ἐπεὶ δ' οἶδ' ἔγωγε, ὅτι οἱ ἡδέως ἐ-
 δίουσιν, καὶ σὺ που οἶσθα, ὅτι οὐδὲν παρ-
 δέονται τέτων τῶν σοφισμάτων. ἀλλὰ μὲν
 οἱ, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, τῶν τε πολυτελεῶν ὁ-
 σμῶν τέτων, αἷς χεῖρατε, τὸς πλησιάζου-
 ντας οἶμα μᾶλλον ἀπολαύειν, ἢ αὐτοὺς ὑμᾶς
 ὡς τῶν καὶ τῶν ἀχρηστῶν ὁσμῶν ὄσκα αὐ-
 τῶν οἱ βεβρωκῶς ἀσθάνεται, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ
 πλησιάζοντες. οὕτω μὲν οἱ, ἔφη ὁ Ἱέρων, καὶ
 τῶν σίτων ὁ μὲν ἔχων πρὸς τοὺς ἀεὶ, οὐδὲν
 μὲν πότου αὐτῶν λαμβάνει: ὁ δὲ ἀσθύνει π-
 νός, ὅτις ἔστιν ὁ μὲν χρεῖστος ἐμπιπλάμνος,
 ὅτι μὲν αὐτῶν παρῶν π. κινδυνώουσι, ἔφη ὁ
 Σιμωνίδης, αἱ τῶν ἀφροδισίων μόνον ὑμῖν ἀ-
 πολαύσεις τῶν τυραννῶν τὰς ἐπιθυμίας παρ-
 εχθρῶν. ἐν γὰρ τέτῳ ἔξῃ ὑμῖν, ὅ, πὶ αἱ καλλι-
 σονίδητε, τέτῳ σιωπῆσαι. νῦν δὲ, ἔφη ὁ Ἱέρων,
 εἰρηκῶς ἐν ᾧ, σάφ' ἴασι, μόνον ἐστὶν τῶν ἰ-
 διωτῶν. παρῶν μὲν γὰρ γάμος ὁ μὲν ἐκ μει-
 ζωνων δὴ περὶ καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει καλλι-
 σος δοκῆ εἶ), καὶ τὸ παρῶν πινὰ τῶν γήματι παρῶν
 φιλοτιμίαι μὲν ἡδονῆς δόλιτερον δὲ, ὅ ἐκ τῶν γήμα-
 ὁμοίων. ὁ δὲ ἐκ τῶν φαυλοτέρων, πρὺν ἀπ-
 μὸς τε καὶ ἀχρηστὸς νομίζεται. ὅ τῶν τυραν-
 νῶν, τὸ αἰ μὴ ξένῳ γήματι, ἀλλὰ ἐκ μόνων αὐτῶν
 Δραμῶν. ὡς ἴε δ' ἀγαπητὸν ἔσθ' αὐτῶν τῶν
 γῶν. πολὺ δὲ καὶ αἱ τεραπείαι αἱ ἀπὸ τῶν μέγι-
 στον φρονεσῶν γυναικῶν βίφρανοισι μάλιστ'
 αἱ ᾗ τῶν δούλων, παρῶν μὲν οὐδὲν τι
 ἀγαπῶνται, εἰάν τι ἐλλείπωσι, δὴν ἀσ ὀργῆς
 καὶ λύπης ἐμποιῶσι. ἐν δὲ τοῖς παιδικῶν ἀφρο-
 δισίοις ἔτι αὐτὸ πολὺ μᾶλλον, ἢ ἐν τοῖς τεκνο-
 ποιῶν μόνον ἐστὶ τῶν βίφρασι τῶν οὐ τυραννῶν.
 ὅτι γὰρ τὰ μετ' ἔρωτος ἀφροδισία πολὺ ἀφρο-
 φερόντως βίφρασι, πρῶτες δὲ πρὸς ὀπίσθια με-
 ετα. ὁ δὲ ἔρως πολὺ αὐτῶν ἐτέλεθ' ἤκιστα τῶν τυραν-
 νῶν εἰς γήματα. οὐ γὰρ τῶν ἐπιθυμῶν ἡδέται ἔρως
 ἐφιέμενος, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων. ὡς τῶν
 τῶν εἰς τὸ ἀπφρῶς ὦν δόλοισι ἔπισην ἀπολαύοι, οὐδ' αὖ πρὸς
 οὕτω καὶ ὁ ἀπφρῶς ὦν ἔρωτος, ἀπφρῶς ἔστι τῶν ἀπφρῶς
 ἡδίστων ἀφροδισίων. ὁ μὲν ἔν Ἱέρων ἔτως εἶπεν
 ὁ δὲ

ἡ Σιμωνί-
 δης, ὁ Ἱέρων
 ταῦτα ἀνθρώ-
 ποις, ἔφη ὁ
 Ἱέρων, ταῦτα
 τὰ ἐδέσματα
 εἶ), ἢ μαλακῆς
 καὶ ἀσθενούσης
 βυφῆ ψυχῆς ἐπιθυ-
 μήματα; ἐπεὶ
 δ' οἶδ' ἔγωγε, ὅτι
 οἱ ἡδέως ἐδίου-
 σιν, καὶ σὺ που
 οἶσθα, ὅτι οὐδὲν
 παρδέονται
 τέτων τῶν σοφισ-
 μάτων. ἀλλὰ μὲν
 οἱ, ἔφη ὁ Σιμωνί-
 δης, τῶν τε πολυ-
 τελεῶν ὁσμῶν
 τέτων, αἷς χεῖρα-
 τε, τὸς πλησιάζου-
 ντας οἶμα μᾶλλον
 ἀπολαύειν, ἢ αὐ-
 τοὺς ὑμᾶς ὡς τῶν
 καὶ τῶν ἀχρηστῶν
 ὁσμῶν ὄσκα αὐτῶν
 οἱ βεβρωκῶς ἀσθ-
 άνεται, ἀλλὰ μᾶλλον
 οἱ πλησιάζοντες.
 οὕτω μὲν οἱ, ἔφη
 ὁ Ἱέρων, καὶ τῶν
 σίτων ὁ μὲν ἔχων
 πρὸς τοὺς ἀεὶ, οὐδὲν
 μὲν πότου αὐτῶν
 λαμβάνει: ὁ δὲ ἀσθ-
 ύνει πνός, ὅτις ἔστιν
 ὁ μὲν χρεῖστος ἐμ-
 πιπλάμνος, ὅτι μὲν
 αὐτῶν παρῶν π.
 κινδυνώουσι, ἔφη ὁ
 Σιμωνίδης, αἱ τῶν
 ἀφροδισίων μόνον
 ὑμῖν ἀπολαύσεις
 τῶν τυραννῶν τὰς
 ἐπιθυμίας παρῶν
 ἐχθρῶν. ἐν γὰρ τέ-
 τῳ ἔξῃ ὑμῖν, ὅ, πὶ
 αἱ καλλισονίδητε,
 τέτῳ σιωπῆσαι.
 νῦν δὲ, ἔφη ὁ Ἱέρων,
 εἰρηκῶς ἐν ᾧ, σάφ'
 ἴασι, μόνον ἐστὶν
 τῶν ἰδιωτῶν. παρῶν
 μὲν γὰρ γάμος ὁ μὲν
 ἐκ μειζωνων δὴ περὶ
 καὶ πλούτῳ καὶ δυνά-
 μει καλλισος δοκῆ
 εἶ), καὶ τὸ παρῶν
 πινὰ τῶν γήματι
 παρῶν φιλοτιμίαι
 μὲν ἡδονῆς δόλιτε-
 ρον δὲ, ὅ ἐκ τῶν
 γήμα ὁμοίων. ὁ δὲ
 ἐκ τῶν φαυλοτέρων,
 πρὺν ἀπμὸς τε καὶ
 ἀχρηστὸς νομίζεται.
 ὅ τῶν τυραννῶν, τὸ
 αἰ μὴ ξένῳ γήματι,
 ἀλλὰ ἐκ μόνων αὐτῶν
 Δραμῶν. ὡς ἴε δ'
 ἀγαπητὸν ἔσθ' αὐτῶν
 τῶν γῶν. πολὺ δὲ
 καὶ αἱ τεραπείαι αἱ
 ἀπὸ τῶν μέγιστων
 φρονεσῶν γυναικῶν
 βίφρανοισι μάλιστ'
 αἱ ᾗ τῶν δούλων,
 παρῶν μὲν οὐδὲν
 τι ἀγαπῶνται, εἰάν
 τι ἐλλείπωσι, δὴν
 ἀσ ὀργῆς καὶ λύπης
 ἐμποιῶσι. ἐν δὲ τοῖς
 παιδικῶν ἀφροδισίοις
 ἔτι αὐτὸ πολὺ μᾶλλον,
 ἢ ἐν τοῖς τεκνοποιῶν
 μόνον ἐστὶ τῶν βίφρα-
 σι τῶν οὐ τυραννῶν.
 ὅτι γὰρ τὰ μετ' ἔρω-
 τος ἀφροδισία πολὺ
 ἀφροφερόντως βίφρα-
 σι, πρῶτες δὲ πρὸς
 ὀπίσθια μετα. ὁ δὲ
 ἔρως πολὺ αὐτῶν
 ἐτέλεθ' ἤκιστα τῶν
 τυραννῶν εἰς γήματα.
 οὐ γὰρ τῶν ἐπιθυμῶν
 ἡδέται ἔρως ἐφιέμε-
 νος, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζο-
 μένων. ὡς τῶν τῶν
 εἰς τὸ ἀπφρῶς ὦν
 δόλοισι ἔπισην ἀπολαύ-
 οἱ, οὐδ' αὖ πρὸς οὕτω
 καὶ ὁ ἀπφρῶς ὦν ἔρω-
 τος, ἀπφρῶς ἔστι τῶν
 ἀπφρῶς ἡδίστων
 ἀφροδισίων. ὁ μὲν
 ἔν Ἱέρων ἔτως εἶπεν
 ὁ δὲ

ὁ δὲ Σιμωνίδης ἔπιγελάσας πῶς λέγεις; ἔφη, ὦ Ἱέρων. τυράννω οὐ φησὶ παιδικῶν ἔρω-
 τας ἐμφύεσθαι; πῶς μὲν οὐ, ἔφη, ἔρχεσθαι Δαι-
 λόχου τῆς καλλίστου ἑπιχαλουμένης; ὅτι μὲν
 τὸ δὲ, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, οὐ τῆς ἐπίμου παρ'
 αὐτῆς δοκῶντος εἶναι τυράννην, τῆς τῆς μάλισσας ἐ-
 πιθυμῶς, ἀλλὰ τῆς ἠκίστα τυράννω πωροσῆ-
 κητος κατεργάσασθαι. ἐγὼ γὰρ δὴ ἐρώ μὲν
 Δαιλόχου, ὡν ἄριστος ἀνακῆσθαι ἢ φύσις ἀν-
 δροῦ δεῖσθαι ὡς τῆς καλῶν τῶν τῶν,
 ὡν ἐρῶ τυράννην, μὲν μὲν φιλίας καὶ ὡς τοῦ Β
 λομῆρου πρὸς ἰσχυρῶς ἑπιθυμῶς τυγαχόμεν
 βία δὲ λαμβάνειν παρ' αὐτῆς ἡσὼν ἀν μοι δο-
 καῖ ἑπιθυμῶς, ἢ ἐμῶν κακῶν τι ποιῆν. ὡς δὲ
 μὲν γὰρ πολεμίων ἀκόντων λαμβάνειν, πρὸς
 τῶν ἡδίστων ἐγὼ γε νομίζω εἶναι, ὡς δὲ παι-
 δικῶν βουλομένων ἡδίσται, οἷμαι, αἱ χάριτες
 εἰσίν. ἀλλὰ γὰρ ὡς τῆς αἰπιφιλῶντος ἡ-
 δίσται μὲν αἰπιφιλῶντος, ἡδίσται δὲ αἰ ἐρωτή-
 σεις, ἡδίσται δὲ αἰ ἀποκρίσεις, ἡδίσται δὲ καὶ ἐπα-
 φροδιτώματα αἰ μάχαι τε καὶ ἐριδες. ὅ δὲ C
 ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν, λεπτασία, ἔ-
 φη, ἔμοιγε δοκῆ εἰκέναι μάλλον, ἢ ἀφροδι-
 σίοις. καίτοι τῶν μὲν ληστῆ παρέχεται πινὰς ὄμοις
 ἡδονὰς τῶν, τε κέρδους, καὶ ὅ ἀνὰ τὸ ἐχθρῶν ὅ
 δὲ, οὐ ἀν ἐρεῖ τις, τῶν ἡδεσθαι ἀνωμένω, καὶ
 φιλοῦντα μισῆσθαι, καὶ ἀποθεσθαι ἀχθόμε-
 νος, πῶς οὐχὶ τῶν τῶν δὴ δυσχερῆς ὅ πάθημα καὶ
 οἰκτρῶν; καὶ γὰρ δὴ ὅ μὲν ἰδιώτη ἀλλὰ τεκμή-
 ριον ὅστις, ὅπου ὁ ἐρώ μὲν πῶς ἰσχυρῶς, ὅτι ὡς
 φιλῶν χάριζεται, ἀλλὰ ὅ εἰδέναι ὅτι ὅσδε D
 μίας ἀνακῆς ἔστις ἰσχυρῶς. τῶν δὲ τυράννω
 οὐ ποτ' ὅστις πιγεύσασθαι, ὡς φιλέται. ἑπιτάμεθα
 γὰρ τῶν αὐτῶν ἀλλὰ φόβον ἰσχυρῶς, ὡς ἢ
 μάστις αἰ διώκονται ὅσδε καὶ ὅσιν αὐτῶν τῶν
 τῶν φιλοῦντων ἰσχυρῶς. καὶ τῶν αἰ ἐ-
 πιθυμῶς ὅσδε ὅσδε πλεονῶν τῶν τυράννοις
 εἰσίν, ἢ ἀπὸ τῶν μάλισσας φιλέται αὐτῶν πωρο-
 ποιησάμενων. πῶς τῶν εἶπεν ὁ Σιμο-
 νίδης. ἀλλὰ τῶν μὲν πρὸς ἐμοὶ γε μι-
 κρὰ δοκεῖ εἶναι, ἀ σὺ λέγεις. πολλοὺς γὰρ, ἔ- E
 φη, ἐγὼ γε ὅσδε τῶν δοκῶντων ἀνδρῶν εἶναι
 ἐκόντας μειονεκτουῦντας καὶ οἴων, καὶ πο-
 τῶν, καὶ ὅσων, καὶ ἀφροδισίων γε ἀπεχόμε-
 νοις. ἀλλὰ ἐν ἐκείνοις γε πολὺ ἀλλὰ φέρετε τῶν ἰδιώτῶν, ὅτι μετὰ μὲν ἑπινοῦντε, τῶν δὲ
 κατεργάσασθε πλεῖστα δὲ τὰ ἀπολαύετε, κέρτη δὲ ἀλλὰ φέροντας μὲν ὅσδε ἰσχυρῶς,

ad quæ risu Simonides sublato: Quid ais, inquit, Hero? Negas tu regum in animis excitari amores pueriles? Qui fit, quod tu Dailochum, quem formosissimum vocant, amas? Quia, mi Simonides, ait, profecto non id potissimum concupisco, quod ab ipso impetraturus facile videor: sed quod efficere, regis est a conditione alienum. Etenim Dailochum equidem amo propter ea, quæ fortasse cogit hominis natura petere a formosis: ea vero, quæ consequi cupio, sicut a volente, ac mutua cum amicitia mihi euenire vehementer desidero: ita vi ab eo sumere minus mihi velle videor, quam me ipsum laedere. Nam hostibus inuitis aliquid eripere, iucundissimum equidem esse arbitror: & gratificationes, quæ ab amoribus vltro contingunt, suauissimæ sunt, mea quidem sententia. Statim enim redamantis ad aspectus mutuus gratus est, gratæ interrogationes, gratæ respõsiones, gratissimæ ac in primis iucundæ pugnæ & contentiones. At amoribus inuitis frui, quiddam prædationi similitus esse videtur, quam rei venereæ. Immo prædoni voluptates quasdam lucrum ipsum suppe- ditat, & quod molestia hostem adficiat: quum voluptatem ex eo, quod aliquis amet, molestiam sentiente percipere, atque amantem esse in odio, grauitèq; ferentem adtingere, quo pacto nõ molestum deplorandumq; malum sit? Nam homini priuato mox argumento est, quum qui amatur, obsequentem se præbet; fieri hoc tamquam ab amante gratificandi studio. Scit enim illum id nulla necessitate cogere præstare. Verum tyrannus numquam diligi se, credere potest. Nouimus enim illos, qui metus causa obsequuntur, quam possunt maxime se ita gerere, vt amantium obsequia representent. Itaq; tyrannis insidiæ ab aliis nullæ tam sunt frequentes, quam ab iis, qui maxime se amare simulant. Ad ea Simonides: Videntur, inquit, hæc quæ tu profers, admodum exigua esse. Nam multos equidem video viros hominum opinione egregios, qui sua sponte sunt aliis inferiores, quod cibos adinet, quod potum, quod obsonia; atque etiam venereis a voluptatibus abstinent. Verum in illis multum inter priuatos homines ac vos interest, quod & magnas res animo concipitis, & celeriter conficitis. Habetis & abundātem rerum copiam, equos insigni virtute,

arma pulchritudine eximia, mundum pro vxoribus egregium, aedes magnificentissimas, easque maximi pretij rebus instructas. Sunt item vobis famuli plurimi, & artium cognitione praestantissimi. Potestas vobis est maxima tum laedendi hostes, tum commodandi amicis. Ad quae Hiero : Sed enim vulgo mortalium, mi Simonides, a regno perstringi oculos, equidem non miror. Nam vulgus hominum valde mihi videtur & felices quosdam, & arumnosos opinari, dum eos intuetur. At regnum eas res, quae maximi esse pretij videntur, explicatas palam spectandas omnibus exhibet : quae vero molestae sunt, ea regum in animis occulta tenet, in quibus & felicitas & infelicitas hominum sita est. Quamobrem haec multitudinem latere non miror, vt dixi : sed vobis quoque ignota esse, qui animi iudicio maxima ex parte res pulchrius contemplari videmini, quam oculis, mihi quidem mirum est. Ego vero experiundo plane cognoui, mi Simonides, ac tibi dico, reges maximorum bonorum minime participes fieri, & grauius malorum insignem habere copiam. Non longe abietimus. Si pax magnum hominibus esse bonum videtur, quam minimum eius participes sunt reges : si bellum ingens est malum, maxima eius pars ad reges pertinet. Primum hominibus priuatis, si non ipsorum ciuitas bellum publicum suscipiat, quocumque lubet, abire licet ; nihil metuentibus, ne quis eis vitam adimat. Reges vero vniuersi vbique tamquam per hostium fines proficiscuntur. Itaque necessarium putant, vt & ipsi armati sint, & armatos semper secum circumducant. Deinde priuati homines, licet hostilem in agrum militatum abeant, nihilominus vbi domum redierunt, esse tutos sese arbitrantur. At tyranni posteaquam ad ciuitatem suam peruenerint, inter hostes se plurimos esse sciunt. Quod si qui potentiores aduersus urbem aliquam expeditionem suscipiant, ac minus potentes forte extra moenia fuerint : esse quidem illi videntur in periculo, verum posteaquam intra munitionem sese receperint, omnes in tuto se esse credunt. Tyrannus autem ne tum quidem, quum domum ingressus fuerit, expers est periculi ;

A Διὰ φέροντα δὲ κάλλιπ' ὄπλα, ὑπερέχοντα δὲ κέρμον γυμνασί, μεγαλοπρεπέστατας δὲ οἰκίας, καὶ ταῦτα κατεσκαυμένας τοῖς πλείστοις ἀξίοις· ἐπὶ δὲ πλήρη καὶ ὑπερήμας τετραποῦσας ὑφίστοις κέκτησθε· ἰχθυώτατοι δὲ ἐστὲ κακῶσαι μὲν ἔσθροις, ὀνήσαι δὲ φίλους, παρὰ ταῦτα δὲ ὁ Ἱερων εἶπεν· ἄλλα ὁ μὲν πλήθος τῶν ἀνδρῶν, ὡς Σιμωνίδης, ἔξαπατῶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος, ὁ δὲ ἐν τῆς γαυμάζω. μάλα γὰρ ὁ ὄχλος μοι δοκῆ δόξαι ζῆν ὁρῶν καὶ βιδαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ ἀθλίους, ἢ δὲ τυραννίς τὰ μὲν δοκῶντα πολλοῦ ἀξία κτήματα εἶναι, ἀνεσχηγμένα γὰρ αἰσάται, φανερά πασι παρέχεται· τὰ δὲ χαλεπὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τυραννῶν κέκτηται ἀποκεκρυμμένα, ἐνθα παρὰ καὶ ὁ βιδαίμονεῖν καὶ ὁ τὴν κηδαίμονεῖν τοῖς ἀνδράσι δόκῆται. ὁ μὲν οὖν ὁ πλήθος παρὲς τὰς λελυθέναι, ὡς παρ' εἶπον, οὐ θαυμάζω. ὁ δὲ καὶ ὑμᾶς ταῦτ' ἀγνοεῖ, οἱ δὲ τῆς γυναικὸς δοκῆτε καὶ αἰσάται κάλλιπ' ὄπλα, ἢ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πλείστα τῶν παρὰ ταῦτα, τὰ μὲν μοι δοκῆ θαυμαστὸν εἶναι. ἐγὼ δὲ πεπεραμένος σαφῶς οἶδα, ὡς Σιμωνίδης, καὶ λέγω σοι, ὅτι οἱ τυραννοὶ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἐλάχιστα μετέχουσι, τῶν δὲ μεγίστων κακῶν πλείστα κέκτηνται. αὐτίκα γὰρ εἰ μὲν εἰρήνη δοκῆ μέγα ἀγαθὸν τοῖς ἀνδράσι εἶναι, ταύτης ἐλάχιστον τοῖς τυράννοις μέτεστιν· εἰ δὲ πόλεμος μέγα κακὸν, τὰς πλείστον μέρος οἱ τυραννοὶ μετέχουσι. βίβης γὰρ τοῖς μὲν ἰδιώταις, ἀλλ' ἢ πόλις αὐτῶν κρινὸν πόλεμον πολεμῆν, ἔξεστιν ὅποι' αὐτὸν βούλωνται παρβύεσθαι, μηδὲν φοβουμένους, μή τις αὐτοῖς ἀποκτείνῃ· οἱ δὲ τυραννοὶ πάντες παρταχῆ ὡς ἀπὸ πολέμιας παρβύονται. αὐτοῖς τε γυμνωμένοι οἰονταὶ ἀνάγκην εἶναι ἀφ' ἧς, καὶ ἄλλως ὀπλοφόροις αὐτοῖς συμπεριάγεισθαι. ἐπίστα δὲ οἱ μὲν ἰδιώταις, εἰ καὶ φρασίθωνται πρὸς εἰς πολέμια, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ δὴν γέ ἐλθωσιν οἴκαδε, ἀσφαλῆσαι σφίσι κρησῶνται εἶναι. οἱ δὲ τυραννοὶ ἐπιβδὴν εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν ἀφίκανται, τότε ἐπὶ πλείστοις πολέμοις ἴσασιν ὄντες. εἰ δὲ δὴ καὶ ἄλλοι φρασίθωνται εἰς τὴν πόλιν κρείττονοι, εἰ ἔξω τῶν τείχους τ. . . . ὄντες οἱ ἥσωνες, τυχροῖς οὖτος

ὅτι κινδύω δοκῶσιν εἶναι· ἀλλ' ἐπὶ δὴν γέ εἴσω τῶν ἐρύματος ἐλθωσιν, ὅτι ἀσφαλεία πάντες νομίζουσι κατεσάται. ὁ δὲ τυραννος οὐδὲ ἐπὶ δὴν εἴσω τῆς οἰκίας παρέλθῃ, ὅτι ἀκινδύω ὄσιν, ἀλλ'

ἄλλ' οὐδὲν δὴ καὶ μέγιστον οἶε. **A** omninoque istic maxime sibi cauendum
 τῶν εἶναι. ἐπεὶ τὰ τοῖς μὲν ἰδιώταις καὶ ἀγα-
 σπονδῶν καὶ εἰρήνης γίγνεται πολέμου ἀνά-
 παυσις· τοῖς δὲ τυράννοις οὔτε εἰρήνη ποτὲ
 παύσεται τῶν τυραννικῶν γίγνεται, οὔτε
 ἀσπονδίας αἰ ποτε πειεύσας ὁ τυράννος παρ-
 ῥήσεται. καὶ πολέμοι μὲν δὴ εἰσιν, οἷς τε αἰ πό-
 λεις πολέμοισι, καὶ οἷς οἱ τυράννοι παρὲς τῶν
 βεβαιοσμένοις. τῶν δὲ τῶν πολέμων ὅσα
 μὲν ἔχει χαλεπὰ τὴν πόλιν, τῶν τε
 καὶ ὁ τυράννος ἔχει. καὶ γὰρ οἱ ὄπλοις δὲ εἶ-
 ἀμφοτέρωθεν, καὶ φυλάττειν, καὶ κινδύ-
 νῶν, καὶ αἰ πάλωσι κακῶν ἠθῶν ἄνθρωποι, λυ-
 ποιῶνται ὅτι τῶν ἐκείνων. μέγιστον μὲν δὴ
 τῶν ἴσων τῶν πολέμων. ἀδὲ ἔργιστον ἡδέα οἱ
 * στυγνόντες πόλιν παρὲς τῶν πόλιν, τῶν τε
 οἱ ἐκείνων οἱ τυράννοι. αἰ μὲν γὰρ πόλιν
 δὴ πᾶσι, ὅταν κρατήσῃ μάχῃ τῶν ἐναντίων,
 οὐράδων εἰπεῖν, ὅσα μὲν ἠδονίω ἔργιστον ἐν τῶν
 βέβαια τῶν πολέμων, ὅσα δὲ ἐν τῶν
 διώκων, ὅσα δὲ ἐν τῶν ἀποκτείνων τῶν πολε-
 μίων· ὡς δὲ γαυροῦνται ὅτι τῶν ἔργων, ὡς
 δὲ δόξαν λαμβάνουσι ἀγαλαμβάνουσιν, ὡς δὲ
 ἀφραίνονται τῶν πόλιν νομίζοντες πύξιν κέναι.
 ἕκαστος δὲ τις παρὲς ποιεῖται καὶ τὴν βουλῆς με-
 τερηκέναι, καὶ πλείους ἀπεκτονέναι. χαλε-
 πὸν δὲ δύνει, ὅπερ οὐχὶ καὶ ὅτι φεύδονται, πλείο-
 νας φάσκοντες ἀπεκτονέναι, ἢ ὅσοι αἰ τῶν ὄντι
 ἀποθάνουσιν. οὕτω καλὸν πᾶσι ἀδίκαις δοκεῖ εἶναι
 τὸ πολὺ νικᾶν. ὁ δὲ τυράννος, ὅταν ὑπο-
 στήθῃ, καὶ ἀγαθὸν ὄντι αἰ παρὲς **D**
 τομῶν πινὰς ἀποκτείνῃ, οἷδεν ὅτι οὐκ ἔ-
 ἔξ ὀλίγω τῶν πόλιν, ὅτις αἰ τῶν τε ὅτι μειόνων
 δὲ εἶ, φαιδρός τε οὐ δύνεται εἶ, ὅσα δὲ με-
 γαλιώτεται ὅτι τῶν ἔργων. ἀλλὰ καὶ μειοὶ καθ-
 ὅσον αἰ δύνεται ὁ γενημένον, καὶ ἀπλο-
 γαίται ἄμα παρὲς τῶν, ὡς οὐκ ἀδικῶν πε-
 ποίηκεν. οὕτως οὐδὲ αἰ τῶν δοκεῖ καλὰ τὰ ποι-
 ούμενα εἶ. καὶ ὅταν ἀποθάνουσιν οἱ ἐφοβή-
 θη, ὅσα δὲ πᾶσι τῶν παρὲς, ἀλλὰ φυ-
 λάττειται ἐπὶ μάλλον, ἢ ὁ παρὲς. καὶ πό-
 λεμον μὲν δὴ τοιοῦτον ἔχων ἀγαθὸν ὁ τυράν-
 νος, ὃν ἐγὼ δηλώ. Φιλίας δὲ αἰ κατατάσσει
 τὰς κρινονοδῶν οἱ τυράννοι. παρὲς μὲν, εἰ
 μέγα ἀγαθὸν αἰ παρὲς ἢ φιλία, τῶν ὅτι
 σκεψάμεθα. ὅσα γὰρ αἰ φιλίᾳ δὴ πᾶσι ὑποπίνων, ἡδέως μὲν τῶν οἱ φιλοῦντες παρὲς ὄρασαν,

arbitratur. Præterea priuati homines per
 fœdera & pacem belli molestia liberan-
 tur, regibus vero neque pax ab iis, qui pre-
 muntur eorum imperio, conceditur; ne-
 que quisquam confidenter ipsorum fœ-
 deribus habere fidem aufit. Sunt autem bel-
 la, quæ a ciuitatibus, & alia, quæ a regibus
 aduersus illos, quos vi oppresserunt, ge-
 runtur. At ex his bellis quæcumque gra-
 uia molestaque redeunt ad eum, qui ciui-
 tatum partes sequitur, ea cadunt etiam in
 tyrannum. Nam utrosque necesse est in
 armis esse, cauere sibi, adire pericula, & si
 quid calamitatis uictis accidat, utriusque do-
 lent. Atque hæc enus paria sunt utrisque
 bella. Quæ uero illis iucunda accidunt, qui
 ciuitatum stant a partibus, apud ciuitates
 ea tyranni non habent. Etenim urbes,
 quum aduersarios pugna uincunt, dici fa-
 cile non potest, quantum voluptatis ex eo
 percipiant, quod in fugam hostes egerint;
 quantum in persequendo, quantum in oc-
 cidendis hostibus: quam ob ipsum faci-
 nus exsultent, quam insignem gloriam si-
 bi vindicent, quam propterea gaudeant,
 quod rempublicam amplificasse se existi-
 mant. Arrogat quisque sibi, quod & con-
 silij particeps fuerit & plurimos interfecerit.
 Ac difficulter inuenias, ubi non etiam
 falso quædam addant; quum plures se in-
 teremisse prædicant, quam re ipsa cecide-
 rint. Adeo res ipsis esse præclara uidetur,
 ciuitatem uictoria potiri. Tyrannus au-
 tem, quum uel propter suspiciones suas,
 uel quod reuera quosdam aduersus se mo-
 liri quid deprehenderit, nonnullos inter-
 ficit; totam se urbem non amplificatu-
 rum nouit, & scit etiam paucioribus se im-
 peraturum, neque potest esse hilaris, ne-
 que se magnifice ob facinus ipsum effert.
 Immo quantum potest, extenuat rem ge-
 stam, & inter agendum purgat sese, qua-
 si non per iniuriam id fecerit. Usque adeo
 ne ipsi quidem honesta, quæ facit, esse ui-
 dentur. Quod si etiam moriantur ij, quos
 meruit, nihilo magis fidenti est animo; sed
 plus etiam sibi, quam prius, cauet. Atque
 hoc modo tyrannus bello perpetuo vexa-
 tur, ut indicaui. Iam mihi uelim etiam a-
 micitias, quarum tyranni participes sunt,
 inspicias. Primum an magnum amicitia
 bonum sit hominibus, consideremus.
 Nam si quis ab aliquibus diligatur, eum
 adesse sibi lubenter uident ij, qui diligunt

ὁ αὐτὸς
 ὁ αὐτὸς
 οἱ πόλι-
 μοι
 * στυγνόν-
 τες τὴν πό-
 λιν

τὸ πόλι-
 νικ.

αὐτὸς

καὶ

lubenter eidem benefaciunt, absentem de-
siderant, redeuntem iucundissime exci-
piunt, voluptatem ex rebus ipsius prospere
communem percipiunt, opem vna fe-
runt, si quid aduersi prater animi senten-
tiam accidere videant. Nec ignorant vrbes,
amicitiam maximum suauissimumque bo-
num hominibus esse. Itaque plerisque in vrbi-
bus ealex valet, vt solos adulteros occidere
liceat impune: nimirum propterea, quod
eos vxorum erga maritos amicitia corrup-
tores esse existiment. Nam quum mulie-
res casu quodam congressu venereo sunt
vsæ, nihilominus id quod adinet, apud
maritos in honore sunt, si quidem amicitia
inter ipsos inuiolata costare putetur. Tan-
tum autem bonum esse iudico amari, vt exi-
stimem ei, qui diligitur, tum a diis, tum ho-
minibus vltro bona quædam contingere.
Atque in hac tali possessione deterior in pri-
mis est regum, quam aliorum condicio. Quod
si, mi Simonides, scire vis, num vera lo-
quar, sic rem considerato. Firmissimæ vi-
dentur esse amicitia parentum erga libe-
ros, liberum erga parentes, fratrum erga
fratres, vxorum erga maritos, sodalium er-
ga sodales. Quod si ergo rem animaduere-
tere voles, inuenies priuatos homines ab
his maxime diligi: quum interim complu-
res tyranni liberos suos occiderint, complu-
res suis a liberis interfecti sint, multi fratres
in vsurpatione tyrannidum mutuis se ex-
dibus confecerint, multi denique tyranni tum
ab vxoribus suis, tum sodalibus qui amicifi-
simi viderentur, interemti sint. Qui ergo
apud illos, quos vt maxime diligamus, a
natura comparatum est, simul legibus etiam
ad hoc nos compellentibus, tanto
sunt in odio: quo pacto existimandum est,
eos ab alio quopiam diligi? Præterea cui
quam minimum fidei habetur, qui non ma-
gno in bono ceteris inferior est? Nam que
tamdem familiaritas absque fide mutua iu-
cunda fuerit? que inter virum ac feminam
absque fide consuetudo delectationem ha-
bere potest? quis minister gratus fuerit, si
fides ei non habeatur? Itaque hoc etiam, ni-
mirum vt fidem quis aliis habeat, parum
admodum ad tyrannum pertinet: quan-
do sic viuit, vt neque præstantissimis ci-
bis, neque potui fidem habere possit; sed
primum famulos degustare hos iubet an-
te, quam diis primitiæ offerantur, id-
que propter diffidentiam, ne forte vel in
his mali aliquid aut comedat, aut bibat.

† Lectio marginis.

ἠδέως δὲ εὖ ποιεῖσι, ποθεῖσι ὅτι ἀπὸ ἀπὴν, ἠδιστα
ὅτι πάλιν παρρησίᾳ δέχοντο, σιωπῆ δὲ ἐπὶ
τοῖς αὐτοῖς ἀλάτοις, συνεπικρυβεῖσι, εἰὰ τι σφραγι-
σθέντων ὁρῶσιν. ἔτι δὲ λέληθεν ὁ δὲ τὰς πό-
λεις, ὅτι ἡ φιλία μέγιστον ἀγαθὸν καὶ ἡδίστον ἀν-
θρώποις ἐστὶ. μόνους γὰρ τὸς μοιχοῦς νομίζουσι
πολλὰ τῶν πόλεων τὴν ποινὰ ἀποκρίνειν, δηλονότι
ὅτι εἴθε τῶντα, ὅτι λυμαντῆρας αὐτοῖς νομίζουσι
τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τὸς ἀνδρας
εἶ. ἐπεὶ ὅτι μὲν γὰρ ἀφροδισιαδῆ καὶ συμφροσίν
Βίνα γυνή, ὁ δὲ ἐν ἡπὼν τὸς ἐνεκεν πρῶτον αὐ-
τὰς οἱ ἀνδρες, εἰὰ τῆς φιλίας δοκῆ αὐτοῖς ἀκή-
ρατος εὐμενῆ. ὁ δὲ τὸν δὲ τι ἀγαθὸν κρίνω ἐ-
ργα ὅτι φιλοφιλῆ, ὡς ἐνομίζω ὅτι αὐτο-
ματα ἀγαθὰ τῶν φιλοφιλῶν γίνονται καὶ τῶν
θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν βίων ἑκάστη-
ματος τοιούτου ὅπως μειοεκτεῖσιν οἱ τυράννοι
πόρτων μάλιστα. εἰ ὅτι βέλτερον Σιμωνίδης, εἰδέ-
καὶ ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὡς ἐπίσκεψαι βεβαίωτα
μὲν γὰρ δὴ πρὸς δόξασιν φιλίας εἶ. γινέσθαι πρὸς
C παῖδας, καὶ πατρὶ πρὸς γονεῖς, καὶ ἀδελφοῖς
πρὸς ἀδελφοῖς, καὶ γυναιξὶ πρὸς ἀνδρας, καὶ
ἐταίροις πρὸς ἐταίρους. εἰ βίω ἑτέρας κα-
πομοδῶν, ὁρῶσιν μὲν τὸς ἰδιώτας ὑπὸ τῶν
μάλιστα φιλοφιλῶν, τὸς δὲ τυράννοις πολ-
λοῖς μὲν παῖδας εἰαυτῶν τῶν ἀπεκτονεῖσθαι, ἀπικτονεῖ-
πολλοὺς δὲ ὑπὸ παίδων ἀπολωλέσθαι, πολ-
λοὺς δὲ ἀδελφοῖς ἐν τυραννίᾳ ἀλληλοφόνους
γενημένους, πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ γυναι-
κῶν τῶν εἰαυτῶν τυράννοις διεφθαρμένους,
D καὶ ὑπὸ ἐταίρων γὰρ τῶν μάλιστα δόξασιν πε-
φύκτων μάλιστα φιλοφιλῶν καὶ νόμου σιωπη-
να ἡκασμένων οὕτω μισοῦνται, πῶς ὑπὸ ἀλ-
λου γέ πινος οἶεσθαι χρεῖν αὐτοῖς φιλεῖσθαι;
ἀλλὰ μὲν καὶ πίστεως ὅστις ἐλάττω μετέχει,
πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθοῦ μειοεκτεῖ; ποῖα
μὲν γὰρ ξυνομοσία ἠδὲ αἰθὴ πίστεως τῶν πρὸς
ἀλλήλους; ποῖα δὲ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τε-
πνῆ αἰθὴ πίστεως ὁμιλία; ποῖος δὲ θεράπων
ἠδὲ ἀπιστοῦ μῦθος; καὶ τῶν πίνων, τῶν πι-
στῶν πρὸς πινᾶς ἔχον, ἐλάττω τῶν μετέστι τυ-
ράνων ὅποτε γὰρ οὐτε * σιπτοῖς κραπίοις πι-
στῶν ἀγάθ, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν ἀ-
κράπτοις ὑπὸ πί-
πάρχεσθαι τοῖς θεοῖς, τὸς ἀγαθέους πρὸς
πρὸς Αἴθε-
μή καὶ ἐν τῶν κακῶν τι φάγασιν ἢ πίνωσιν.
ο 47
Αἴθε.

ἀλλὰ πρὸς 39-
πρὸς κρι-
νῶσιν ο-
πρὸς
Γὰρ 25

ἄλλὰ μὲν καὶ αἱ πατείδες τοῖς μὲν ἄλλοις ἀν-
 θετοῖς πλείου ἀξίαι. πολῖται γὰρ δορυφο-
 ροῦσι μὲν ἀλλήλοισ ἀνδραμοῦ ἕπι τῆς δου-
 λουσι, δορυφοροῦσι δὲ ἕπι τῆς κακουργίας, ἕπι
 τῆς μηδέναι τῆς πολιτικῆς βιαιώθαι ἀνάτω ἀπο-
 θνήσκον, ἕπι τῆς πόρρω παρθεληλύθαι φυλα-
 κῆς, ὡς ἵε πεποιῶται πολλοὶ νόμον ἔχον μιαιφόν-
 να μηδὲ τὸ στυόντα καθαρῶν. ὡς ἵε δὲ τῆς
 πατείδας ἀσφραδῶς ἕχοντος βιοῖσιν τῆς πο-
 λιτικῆς. τοῖς δὲ τυραννοῖς καὶ τῆς ἐμπαλιν τὸ ἀ-
 νέστραπαι. αἱ γὰρ τῆς τιμορῆν αἱ πόλεις αὐτοῖς
 μεγάλως τιμοῦσι τὸ ἀποκτείναντα τυραννον
 καὶ αἱ τῆς εἰργάνου τῆς ἱερῶν, ὡς ἕπι τῆς
 τῆς ἰδιωτικῆς φονέας, αἱ τῆς τῆς καὶ εἰκόνας ἐν
 τοῖς ἱεροῖς ἱστῶσι αἱ πόλεις τῆς τοῖς τοῖς ποιησάν-
 των. εἰ δὲ σὺ οἶδ, ὡς πλείω ἔχον τῆς ἰδιωτικῆς
 κτήματα ὁ τυραννος, ἀλλὰ τῆς καὶ πλείω
 ἀπὸ αὐτῆς διφραίνεται, ὅθεν τῆς οὕτως ἔ-
 χη, ὡς Σιμωνίδη, ἀλλὰ ὡς ἕπι οἱ ἀθληταὶ οὐχ
 ὅταν ἰδιωτικῆς γῆνται κρείττονες, τῆς αὐτοῖς
 διφραίνεται, ἀλλὰ ὅταν τὸ ἀνταγωνιστῶν ἠήτους,
 τῆς αὐτοῖς αἱ αἱ οὕτως καὶ ὁ τυραννος, οὐχ ὅ-
 ταν τῆς ἰδιωτικῆς πλείω φαίνεται ἔχον, τότε δι-
 φραίνεται, ἀλλὰ ὅταν ἐτέρων τυραννων ἐλάττω
 ἔχη, τῆς λυπῆται. τῆς γὰρ ἀνταγω-
 νιστῶν ἠήτους αὐτῆς τῆς πλούτης εἶ. ὅθεν γὰρ
 τὸ ἄπαιον γίνεται τῆς τυραννων, ἢ τῆς ἰδιωτικῆς,
 ὡς ἕπι τῆς. ὁ μὲν γὰρ ἰδιωτικῆς οἰκίας, ἢ ἀ-
 γροῦ, ἢ οἰκέτης ἕπι τῆς, ὁ δὲ τυραννος ἢ πό-
 λεων, ἢ χώρας πολλῆς, ἢ λιμῶν, ἢ ἀκρο-
 πόλεων ἰχυράν. ἀπὸ πολὺ χαλεπότερα καὶ
 ἕπι κινδυνώτερα κατεργάσασθαι τῆς ἰδιωτι-
 κῶν ἕπι τῆς. ἀλλὰ μὲν τοῖς καὶ πένητας ὅ-
 οὐχ οὕτως ὀλίγους τῆς ἰδιωτικῆς, ὡς πολ-
 λούς τῆς τυραννων. οὐ γὰρ τῆς δειθμῶν οὐτε
 τὰ πολλὰ κρίνεται, ἕπι τὰ ἰχθῆ, ἀλλὰ τῆς
 τῆς χρησῆς ὡς τὰ μὲν ἕπι ἀλλοῖς τὰ
 ἰχθῆ, πολλὰ ἕπι, τὰ δὲ τῆς ἰχθῆν ἐλλείπον-
 τα, ὀλίγα. τῆς οὖν τυραννων τὰ πολλὰ πλάσια
 ἢ ὅσον ἰχθῆ ἕπι εἰς τὰ ἀνάγκαια δαπνήμα-
 τα, ἢ τῆς ἰδιωτικῆς. τοῖς μὲν γὰρ ἰδιωτικῆς ἕπι
 τῆς δαπνῆας στυτέμην εἰς τὰ καθ' ἡμέραν,
 ὅπη βέλονται τοῖς δὲ τυραννοῖς ὅση ἐνδέχε-
 ται. αἱ γὰρ μέγισται αὐτοῖς δαπνῆαι καὶ ἀνα-
 κριστάται εἰς τῆς τῆς ψυχῆς φυλακῆς εἰσι. ὅ-
 δὲ τῆς στυτέμην, ὅλη, θεος δοκεῖ εἶ.

A Quinetiam patria sua cuique reliquorum
 hominum maximo est in pretio. Nam ci-
 ues mutuo se quasi satellitio quodam sine
 stipendio aduersus seruos tuentur, itemq;
 aduersus facinorosos, vt ne quis ciuium
 morte violenta e medio tollatur. Atque
 hac in custodia mutua ciues eo sunt pro-
 gressi, vt a multis lata lex sit; qua sancitur,
 vt ne is quidem purus habeatur, qui cum
 homicida versetur. Quo fit, vt beneficio
 patriæ suæ quisque ciuium tuto viuat. At
 in tyrannis contraria ratio est. Tantum e-
 nim abest, vt horum mortem ciuitates vl-
 ciscatur: vt etiam magnis honoribus eum
 adficient, qui tyrannum interfecerit. Tan-
 tum item abest, vt a sacris eos arceant;
 quemadmodum solent interfectores pri-
 uatorum hominum: vt etiam imagines ta-
 le quid designantium in templis statuant.
 Quod si tu tyrannum existimas propterea,
 quod fortunas, quam priuati homines,
 ampliores habeat, etiam maiorem ex eis
 voluptatem percipere: ne id quidem ita se
 habere putato, mi Simonides, sed quem-
 admodum athletæ non quum imperitos
 ac rudes superant, lætantur; sed vbi ab ad-
 uersariis superantur, tum scilicet ingenti
 molestia adficiuntur: sic & tyrannus non
 quum plura possidere videtur, quam pri-
 uati homines, gaudet; sed magnum ex eo
 dolorem percipit, si minus, quam tyran-
 ni ceteri, habeat. Nam hos in opibus ad-
 uersarios suos esse statuit. Neque citius ty-
 ranno, quod concupiscit, obtingit; quam
 homini priuato. Homo enim priuatus vel
 domum, vel fundum, vel seruum adpetit:
 tyrannus autem vel oppida, vel regionem
 Damplam, vel portus, vel munitas arces:
 quæ quidem maiori cum difficultate ac
 periculo adquiruntur, quam quæ priuati
 homines concupiscunt. Quinetiam non
 tam paucos inter homines priuatos paupe-
 res videbis, quam multos inter tyrannos.
 Quippe numero nec ea, quæ multa sunt,
 nec quæ sufficiant, æstimantur; sed ex vsu.
 Quo fit, vt quæ superant vltra id, quod satis
 est, multa sint: quæ vero sunt infra id, quod
 sufficit, pauca. Tyranno igitur multis par-
 tibus plura minus ad necessarios sumptus
 sufficiunt, quam homini priuato. Nam pri-
 uatis licet præcidere sumtus cottidianos,
 ex animi arbitratu: quod in tyranno lo-
 cum non habet. Etenim maximos sumtus,
 eosq; summe necessarios in excubias vitæ
 faciunt, de quibus si quid decidatur, id cum
 ipsorum exitio coniunctum esse videtur.

αἱ τῆς πα-
 τῆς

ἡ δὲ τῆς
 γῆς

ἰδιωτικῶν

τίτων

Deinde quicumque habere iusta ratione possunt, quantum requirunt, cur eos quis miseretur ut inopes? at qui ob egestatem malum ac turpe quid excogitare, de quo viuant, coguntur: cur non illos & miseros, & pauperes esse, merito quis existimet? At enim tyranni plurimis rebus per iniuriam tum fana, tum homines spoliare coguntur propterea, quod ipsis ad sumtus necessarios semper aliis pecuniis opus sit. Etenim perinde ac si bellum geratur, vel copias semper alant, vel intereant, necesse est. Exponam vero tibi, mi Simonides, etiam aliam quamdam regum sane grauem calamitatem. Etenim non minus norunt, quam priuati homines, quinam egregij viri sint, & sapientes, & iusti: sed quum eos suspicere deberent, metuunt; fortes quidem, ne quid libertatis caussa audeant; sapientes, ne quid artificiose moliantur; iustos, ne plebs eos sibi præesse cupiat. Quum vero huiusmodi homines e medio propter metum sustulerint, quinam alij sunt ipsis reliqui, quorum scilicet vti opera possint, quam iniusti, intemperantes, feruiles? Iniusti, quod his fides habeatur, non aliter vrbes metuentibus, atque tyranni metuunt, ne ad libertatem adspirent, ac ipsos suam in potestatem redigant: intemperantes, ob præsentem potestatem: feruiles, quod ne ipsi quidem liberi esse cupiant. Quapropter equidem arbitrator, hæc etiam calamitatem grauem esse, quod alios quidem viros bonos esse ducant, aliis vero vti cogantur. Præterea necesse est etiam tyrannum ciuitatis suæ studiosum esse, quippe qui absque ciuitate neque saluus esse possit, neque beatus. At cogit eadem tyrannis quosdam, vt patriam quoque suam culpa grauent. Nec enim ciues suos fortes efficere, nec armis instruere gaudent: sed magis ipsis volupe est, exterorum potentiam supra ciues amplificare, atque his satellitum loco vtuntur. Quinetiam quum prouentus annonæ benignior omnium bonorum vbertatem adfert, ne tum quidem tyrannus communem cum ceteris voluptatem percipit. Existimat enim, suos in rerum inopia deiectionibus animis futuros. Volo autem tibi, mi Simonides, etiam illas voluptates exponere, quibuscumque dum priuatus adhuc essem, vtubar: spoliatus eis, vti quidem animaduerto, posteaquam regnum adeptus sum. Verfabar

ἡ ἰδιώτης, νῦν, ὅτι τύραννος ἐγρόμιον, ἀιδάνομα φερόμιος αὐτῆς. ἐγὼ γὰρ ζῶω μὲν

ἔπειτα δὲ ὅσοι μὲν δύνανται ἔχον ἀπὸ τῆς δικαίου, ὅσων δέονται, τί τῆς οἰκτείρης τις ὡς πένητας; ὅσοι δὲ ἀναγκάζονται δι' ἐνδοξὴν κακὴν τι καὶ ἀγρόν μηχρμώμιοι ζῆν, πῶς οὐ τῆς ἀθλίου αἰτίας, καὶ πένητας δικαίως νομίζοι; οἱ τύρανοι οἶνω ἀναγκάζονται πλεῖστα συλαῖν ἀδίκως καὶ ἱερά, καὶ ἀνδρόπας, ἀλλὰ ὁ εἰς τὰς ἀναγκάσας διαπορεύσας αἰεὶ πωροθεῖσθαι χρημάτων. ὡς ἄρ' γὰρ πολέμου ὄντος, αἰεὶ ἀναγκάζονται φράτευμα φέφειν, ἢ ἀπολωλέναι. χαλεπὸν δὲ ἐραῖ σοι καὶ ἄλλο πάθημα, ὃ Σιμωνίδῃ, τῆς τυραννῶν. γινώσκουσι μὲν γὰρ ὅσθεν ἦτον τῆς ἰδιωτῆς τῆς κρισίους γε καὶ σοφοῦ καὶ δικαίου, τῆς δὲ αὐτῆς ἀγαθὰ, φοβουῦνται τῆς μὲν ἀιδρείου, μή τι πολήσωσι τῆς ἐλθροείας ἐνεκεν τῆς δὲ σοφοῦ, μή τι μηχρμώσονται τῆς δὲ δικαίου, μή ὅτι θυμῶσι ὁ πλεῖστος ὡς αὐτῆς πωροθεῖσθαι. ὅταν δὲ τῆς ποιούσης ἀλλοτῆρα φόβον ὡς ἐξ αἰρώνται, πίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρεῖσθαι, ἀλλ' ἢ οἱ ἀδίκῃ τε, καὶ ἀκρατῆς, καὶ ἀιδραποδάδεις; οἱ μὲν ἀδίκῃ τις δόρυχοι, δέσφι φοβουῦνται, ὡς ἄρ' οἱ τύρανοι, τὰς πόλεις, μήποτε ἐλθροθεραὶ γυρόμιοι, ἐκκρατῆς αὐτῆς γυρώνται οἱ δὲ ἀκρατῆς, τῆς εἰς ὁ παρὸν ἐξουσίας ἐνεκεν οἱ δὲ ἀιδραποδάδεις, δέσφι οὐδὲ αὐτοῖς ἀξιούσιν ἐλθροθεραὶ εἶναι. χαλεπὸν οὖν καὶ τῆς ὁ πάθημα ἐμοιγε δοκῆ εἶναι, ὁ ἄλλους μὲν ἠγροθεραὶ ἀγαθοῖς ἀιδρας, ἄλλοις δὲ χρεῖσθαι ἀναγκάζεσθαι. ἐπὶ δὲ φιλόπολιν μὲν ἀιδάγκη καὶ τὸν τύρανονοεῖναι. αἰθερὸν γὰρ τῆς πόλεως οὐτ' αἰ σῶζεσθαι δύναντο, οὐτ' ἀιδραμονήν. ἢ δὲ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῆς πατερίσιν ἐκκαλεῖν. οὐτε γὰρ ἀλικίμους, οὐτ' ἀιδόπλους χείροισι τῆς πολιτῆς ὡς ἀσκαθάζοντες, ἀλλὰ τῆς ξένους δυνατωτέρους τῆς πολιτῆς ποιούσας ἠδονται μᾶλλον, καὶ τῆς χείροισι δδρυφίροισι. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ αἰ δειτρηῶν γυρόμιοι ἀφρονία τῆς ἀγαθῶν γίγηται, ὅσθεν τότε τ' οὐκ αἰθερὸν τύρανος. ἀιδεετέροισι γὰρ οὐσι παπφνοτέροισι αὐτοῖς τ' οἶονται χρεῖσθαι. βούλομαι δέ σοι, ἔφη, ὃ Σιμωνίδῃ, κακείνας τὰς ἀφροσύνας δηλώσασθαι, ὅσας ἐγὼ χρωμίος ὅτ' ἀιδάνομα φερόμιος αὐτῆς. ἐγὼ γὰρ ζῶω μὲν

ἡ ἰδιώτης, νῦν, ὅτι τύραννος ἐγρόμιον, ἀιδάνομα φερόμιος αὐτῆς. ἐγὼ γὰρ ζῶω μὲν

ἄλλο ἢ λικιώταις ἠδὲ ῥόμοις ἠδὲ ῥόμοις ἐμοί, σιω-
 ῶ δὲ ἐμθυτῶ, ὁ πότε ἠσυχίας ὄπιθ' ἠμύσασ-
 μι. διήγον δὲ ἐν συμποσίοις πολλάκις μὲν
 μέλει τῶ ὄπιθ' ἠμύσασαι πόντων, εἴ τι χαλε-
 πον ἐν ἀνθρώπων βίῳ ἴω, πολλάκις δὲ μέ-
 λει τῶ ἠδ' αἰσ τε, καὶ θαλάσσης, καὶ χροσὶς πλὴν
 ψυχρῶ σὺν καταμιγνύωαι, πολλάκις δὲ μέ-
 λει κρινῆς ὄπιθ' ἠμύσασαι ἐμῆς τε καὶ τῆς πα-
 ρόντων. νῦν δὲ ἀπετέρημα μὲν τῆς ἠδ' ῥόμων
 ἐμοί, ἀλλὰ τὸ δούλους αἰτὶ φίλων ἔχον τῆς
 ἐτάροισι. τὰ ἀπετέρημα δὲ αὐτὸς τῆς ἠδ' ῥόμων
 κείνοις ὀμιλῆν, ἀλλὰ τὸ μηδεμίαν ἐνοεῖν ἄ-
 νοιαν ἐμοί παρ' αὐτῶν. μέλι δὲ καὶ ὑπνον ὀ-
 μοίως ἐνέδρα φυλάττομαι. τὸ δὲ φοβεῖσθαι
 μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δὲ ἐρημίαν, φοβεῖ-
 σθαι δὲ ἀφυλαξίαν, φοβεῖσθαι δὲ καὶ αὐτοῖς
 τῆς φυλάσσειας, καὶ μήτ' αὐτοῖς ἐπέλθῃ
 ἔχον ὡς αὐτὸν, μήτ' ὠπλισμένους ἠδέως τε ἀ-
 σθαι, πῶς οὐκ ἀγαλέον ἐστὶ τὸ ἄσθαι; ἐ-
 πὶ δὲ ξένοις μᾶλλον μὲν ἢ πολίταις πῆρ' ἄλλοι,
 βαρβαροῖς τε μᾶλλον ἢ Ἕλλησιν, ὄπιθ' ἠμύσασαι
 δὲ τῆς μὲν ἐλθ' ἠμύσασαι δούλους ἔχον, τῆς δὲ
 δούλους ἀναγκάσθαι ποιεῖν ἐλθ' ἠμύσασαι, οὐ
 πόντων σοὶ ταῦτα δοκῶ ψυχῆς ὑπὸ φόβων
 καταπεπλημένους τεκμήρια εἶναι; ὁ γὰρ τοῖ
 φόβος οὐ μόνον αὐτὸς ἐὼν ταῖς ψυχαῖς λυ-
 πηρὸς ἐστίν. ἀλλὰ καὶ πόντων τῆς ἠδ' ῥόμων συμ-
 ποσίων ἀπολαύων λυμεῶν γίγνεται. εἰ δὲ καὶ σὺ
 πολεμικῶν ἐμπειρὸς εἶ ὡς Σιμωνίδῃ, καὶ ἢ
 δη ποτὲ πολεμῖα φάλαγγι πλησίον αὐτὸς ἐτά-
 ρω, ἀναμνήσθητι ποῖον μὲν πῆρ' αὐτῶν ἠμύσασαι
 ὀκείνω ὡς χροσὶς, ποῖον δὲ πῆρ' αὐτῶν ὀκείνω.
 οἷα μὲν τοῖς σοὶ τὸ τῶν λυπηρῶν, τῶν αὐτῶν ἐστὶ
 τὰ τῶν τυραννῶν, καὶ ἐπὶ δὲ φρόντισα ἔγωγε ἐναν-
 τίας μόνον ἀλλὰ καὶ πόντων πολεμῖας ὄπασαι
 νομίζουσιν οἱ τύρανοι. ταῦτα δὲ ἀκέρως ὁ Σι-
 μονίδης, ὑπολαβὼν εἶπεν ὑποφθόμοι δοκῶς
 τ' ἐνία λέγειν. ὁ γὰρ πόλεμος φοβερὸν μὲν ἀλλ'
 ὄμφορ, ὡς Ἰέρων, ἠμύσασαι τε ὄπασαι ὡς ἠμύσασαι
 φύλακας τὸ ἠμύσασαι ἀνδρῶν, τὰ ῥα λέως δεῖ-
 πῆρ' αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῶν τυραννῶν. καὶ ὁ Ἰέρων ἐ-
 φησὶ ναὶ μάθιστα, ὡς Σιμωνίδῃ, αὐτῶν μὲν γὰρ
 τὸ ἠμύσασαι οἱ νόμοι, ὡς εἰ ὡς αὐτῶν φο-
 βῶν, καὶ ὑποφθόμοι οἱ τῶν τυραννῶν ἠμύσασαι
 λαχῶν ἐχοῦσιν, ὡς ἠμύσασαι τῶν τυραννῶν καὶ ἠμύσασαι
 τῆς φύλακας μηδεὶν ἔγωγε ποιεῖν δύνασθαι, ὡς πῆρ' αὐτῶν
 πῆρ' αὐτῶν ἔγωγε πῆρ' αὐτῶν πῆρ' αὐτῶν πῆρ' αὐτῶν

A cum aequalibus, quorum ego consuetudi-
 ne delectabar, sicut & illi mea : versabar
 & mecum solo, si quando quietem expe-
 terem. Aderam saepenumero conuiuuiis
 eo usque, dum omnium obliuiscerer, quae
 hominum in vita molesta eueniunt : sae-
 penumero dum cantilenis, hilaritatibus,
 choreis animum commiscerem : saepenu-
 mero quam diu tum mihi, tum iis, qui
 aderant, collubatum fuisset. Nunc vero
 spoliatus iis sum, quae mihi iucunda e-
 rant; idque propterea, quod amicorum
 loco, seruorum sodalitia utar : sum item
 spoliatus dulci eorum consuetudine pro-
 pterea, quod nullam in eis amplius erga
 me beneuolentiam perspiciam. Ebrieta-
 tem ac somnum non aliter, atque insidias,
 vito. Iam quod hominum turbam me-
 tuo, quod e contrario solitudinem; quod
 custodum absentiam, quod ipsos etiam
 custodes; quod neque inermes eos cir-
 cum me habere volo, neque armatos lu-
 benter adspicio; quo pacto non res est a-
 rumnosa? Praeterea plus exteris habere
 fidei, quam ciuibus; barbaris, quam Grae-
 cis; cupere ingenuis hominibus ut seruis
 vti, contraque cogi ad concedendam ser-
 uis libertatem; haec omnia non tibi esse vi-
 dentur indicia perculsi a terroribus ani-
 mi? Neque solum metus ipse in animis mo-
 lestiam doloremque creat, sed etiam exi-
 stit voluptatum omnium quoddam exi-
 tium, dum me comitatur. Quod si tu quo-
 que Simonides, res bellicas expertus es, at-
 que aliquando aduersus hostilem phalan-
 gem in acie constitisti: quantum id tem-
 poris cibi sumferis recordare, qualique so-
 mno sis usus. Nimirum quales tum mole-
 stias experiebaris, tales tyranni experiuntur,
 atque etiam grauiores. Non enim hostes
 solum ex aduerso, sed omni ex parte vide-
 re se putant. Quae quum Simonides audi-
 uisset: Videris, inquit, mihi quaedam ni-
 mium quam bene dicere. Bellum enim
 terribile quidem illud est, sed tamen nos
 quum militamus, Hiero, excubiis ante ca-
 stra collocatis, secure tum coenamur, tum
 dormimus. Et Hiero: Ita est profecto, in-
 quit. Nimirum leges ante illos ipsos ex-
 cubant. quo fit, ut & suo, & vestro nomi-
 ne in metum sint. At tyranni custodes ha-
 bent stipendio conductos, perinde ac
 messorum. Et requiritur sane potissimum
 ab illis custodibus fides, verum fidelem v-
 num custodem multo difficilius inuenieris,

ἀπετέρημα
καὶ αὐτῶν

ἐνομοίως

λαχῶν
μαν

quam multos admodum operarios, cui-
 cuiusmodi tandem opus exercent: præfer-
 tim si custodes, quos diximus, pecuniæ
 causa adsint, atque liceat eis, interfecto ty-
 ranno, multo maiorem pecuniæ vim exi-
 guo tempore consequi, quam diu pro ty-
 ranno excubantes, ab eo accipiant. Iam
 quod felices nos prædicasti, ut qui amicos
 maxime beneficiis adficere possimus, &
 hostes facillime nostrâ in potestatem red-
 igere: ne id quidem ita comparatum est.
 Nam quo pacto existimare possis unquam
 de amicis bene te promeritum, si plane
 noris eum, qui accipit abs te plurima, lu-
 bentissime tuo ex conspectu abire quam-
 primû cupere? Quidquid enim abs tyran-
 no quis accipit, eius nihil esse suû arbitra-
 tur prius, quam ex illius potestate euaserit.
 Et quo pacto dicere possis, tyrannis facul-
 tatem in primis non deesse, redigendi hos-
 tes in potestatem suam, quum certo sciât,
 omnes illos se hostes habere, qui eorum
 imperio subiecti sunt? At illos omnes, ne-
 que occidere, neque vinculis constringere
 possunt. Nam id si fieret, in quos tam-
 dem tyranno imperium esset? Nimirum
 necesse est eum non ignorantem, se illos
 hostes habere, simul & cauere sibi ab eis,
 & operata tamen ipsorum uti. Hoc quoque
 scire debes, mi Simonides, a tyrannis et-
 iam illos ciues, quos metuant, magna cum
 molestia viuos adspici, neque cum minore
 occidi. Perinde atque equum, qui bo-
 nus quidem ille sit, metuatur autem, ne
 quod immedicabile det malum, haud fa-
 cile quis ob virtutem interficit, graua-
 te tamen eo viuo utitur; dum cauet, ne
 in periculis malum insanabile sibi creet.
 Itidem res alia, quæcumque molestiam
 quamdam cum vtilitate coniunctam ha-
 bent, tum possidentibus, tum abiicien-
 tibus eas dolorem adferunt. His ex ipso
 auditis Simonides: Magnum, inquit, esse
 quiddam honos videtur, Hiero, quem
 qui adpetunt, laborem omnem subeunt,
 omne periculum sustinent. Vos quo-
 que, ceu videtur, ut ut tantum molestia-
 rum tyrannis habeat, quantum comme-
 moras: nihilominus præcipiti ad eam
 impetu ferimini, ut nimirum honorem
 adipiscamini, atque ut vobis omnes in om-
 nibus, quæ mandatis, vlla sine recusa-
 tione inferuant, vniuersi vos respiciant,
 de fellis adsurgant, de via cedant; omnes
 denique familiares vestri semper vobis
 tum verbis tum factis honorem deferant.

ἢ πῶς πολλοὺς ἐργάτας ὁποῦ βούλει ἔργου,
 ἄλλωστε καὶ ὁπόταν χρημῖν μὴ ἔνεκα παρῶ-
 σιν οἱ φυλάσσοντες, δεῖ δὲ αὐτοῖς ἐν ὀλίγῳ
 χρόνῳ πολὺ πλείω λαβεῖν ἀποκτείνουσι τὸν
 τυραννῶν, ἢ ὅσα πολὺν χρόνον φυλάττοντες
 ὡρᾶ τῆς τυραννῶν λαμβάνουσιν. ὁ δὲ ἐξή-
 λωσας ἡμᾶς, ὡς τῆς μὲν φίλους μέγιστα δὲ
 ποῖν δυνάμει, τῆς δὲ ἐχθροὺς πῶς μάλιστα
 χερσὺν ἔχει, ὡς δὲ αὐτὸ οὕτως ἔχει. Φί-
 λους μὲν γὰρ πῶς αὖ νομίσαις ποτὲ δὲ ποῖν,
 ὅταν δὲ εἰδῆς, ὅτι ὁ πᾶσι πλείω λαμβάνων πα-
 ρὰ σοῦ, ἢ δὲ αὖ ὡς τάχιστα ἐξ ὀφθαλμοῦ σου
 γένοιτο; ὁ, πὶ γὰρ αὖ πὶς λάβῃ ὡρᾶ τῆς τυ-
 ραννῶν, ὡς δὲ αὖ νομίσαις, ὡρᾶν αὖ ἐ-
 ξῶ τῆς τῆς ὀφθαλμοῦ γένοιτο. ἐχθροὺς δὲ
 αὖ πῶς αὖ φαίης μέγιστα τοῖς τυραννῶν δεῖν
 ναί χερσὺν ἔχει, ὅταν δὲ εἰδῶσιν, ὅτι ἐχθροὶ
 αὐτῶν εἰσὶ πῶς οἱ τυραννῶν; τῆς δὲ
 δὲ μὴτε κατακτείνειν ἀποκτείνουσι, μὴτε δε-
 σμείνουσιν τε. ἢ τίκων γὰρ ἐπὶ δεῖν; ἀλλ' εἰ-
 δότα, ὅτι ἐχθροὶ εἰσιν, τῆς δὲ αὖ μὲν φυ-
 λάττεσθαι τε δεῖν, καὶ χερσὺν δὲ αὐτοῖς ἀ-
 ναγκάζεσθαι. ὁ δὲ ἴσθι καὶ τῆς ὡς Σιμωνί-
 δης, ὅτι καὶ οἱ τῶν πολιτῶν δεδίασι, χαλε-
 πῶς μὲν αὐτοῖς ζῶντας ὄρωσι, χαλεπῶς δὲ
 ἀποκτείνουσιν. ὡς γὰρ καὶ ἵππος, εἰ ἀγα-
 θὸς μὲν εἴη, φοβερὸς δὲ μὴ ἀνήκεσον τι ποιή-
 σι, χαλεπῶς μὲν αὖ πὶς αὐτὸν ἀποκτείνειν,
 ἀλλὰ πῶς ἄρετῳ, χαλεπῶς δὲ ζῶντι χερσὺν
 τοῦ λαβούμενος μὴ τι ἀνήκεσον ἐν τοῖς κιν-
 δυνόοις ἐργάσθαι. καὶ τὰλλα γὰρ κτήματα, ὅ-
 σα χαλεπῶς μὲν, χερσὺν δὲ εἴναι, ὁμοίως ἀ-
 ποκτείνουσι. ἀλλὰ μὲν τῆς κεκτημένων, ἀλλὰ δὲ
 ἀπαλλασσομένων. ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτὸ ἠκού-
 σεν ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν ἔοικεν, ἔφη, ὦ Ἴερων,
 μέγα πὶ εἴη ἡ πῆλ, ἥς ὁρεγόμενοι οἱ ἀνδρα-
 ποι πῶς μὲν πόνοι ἀποδύνονται, πῶς δὲ
 κίνδυνον ἀποδύνουσι. καὶ ὑμεῖς, ὡς ἔοικε,
 ποσαῦτα παρὰ γὰρ ἐχούσης, ὅποσα λέ-
 γεις, τῆς τυραννίδος, ὅμοι, ἀποκτείνουσι φέ-
 ρεσθε εἰς αὐτὸν, ὅπως πῶς αὖτε, καὶ τὸ ἴσθι ἰσθι-
 ρετῶσιν μὲν ὑμῖν πῶς οἱ πῶς αὖτε ἀποκτείνουσι
 ταῖς πόσιν ἀποκτείνουσι, τὸ ἀποκτείνουσι
 ὁμοίως, ὁμοίως τὸ ἀποκτείνουσι, καὶ ὁμοίως
 λόγους καὶ ἔργους πῶς οἱ παρῶν αἰεὶ ὑμᾶς.
 ταῦτα

ἰσθι-
 τῶσι
 ἀποκτείνουσι
 ἀποκτείνουσι
 ἀποκτείνουσι

αμοις
αυτς αει

ταιαυτα γαρ δὴ ποιῶσι τοῖς τυραννοῖς οἱ δε-
 χόμενοι, ἢ καὶ ἄλλον, ὄντινα αἰεὶ ἡμῶντες τυ-
 χόμενοι. καὶ γὰρ μοι δοκεῖ, ὡς Ἰέρων, τέτρω δ' ἔ-
 φέρειν αἰὲρ τῶν ἄλλων ζώων, τῶν πρῶτος ὀρέ-
 γασθαι. ἐπεὶ σιτίοις τε, καὶ ποτίοις, καὶ ὕπνοις,
 καὶ ἀφροδισίοις πρῶτα ὁμοίως ἠδεοσθαι ἔοικε
 τὰ ζῶα. ἢ δὲ φιλοτιμία οὐτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις
 ζώοις ἐμφύεται, οὐτ' ἐν ἀπάσι ἀνθρώποις.
 οἷς δ' ἀν' ἐμφυῆ πρῶτος τε καὶ ἐπαύτου ἔρωσ, οὐ-
 τοι εἰσὶν ἠδὲ οἱ πλεῖστον μὲν τῶν βοσκομητῶν Δρα-
 φέροντες, ἀνδρες δὲ, καὶ σὺκέτι ἀνθρώποι B
 μόνον νομιζόμενοι. ὥστε ἐμοὶ μὲν εἰς τῶν δο-
 κήτε τῶν πρῶτων ἡπομνήν, ἀφέρετε ἐν
 τυραννίδι, ἐπεὶ τῶν πρῶτων Δραφερόντων
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. καὶ γὰρ ὁδεμία ἀν-
 θρώπινη ἠδὲ τῆς θεοῦ ἐγλυτέρω δοκῆ εἶ, ἢ
 ἢ τῶν τῶν πρῶτων ἀφροδισίων. τῶν τῶν
 δὴ εἶπεν ὁ Ἰέρων. ἀλλ', ὡς Σιμωνίδης, καὶ αἱ τι-
 μῆ τῶν τυραννῶν ὁμοίαι ἐμοὶ δοκεῖσιν εἶ, ἢ
 οἷα τῶν ἐγώ σοι τὰ ἀφροδισία ὄντα αὐτῶν ἀ-
 πέδξα. οὐτε γὰρ αἱ μὴ δὲ ἀφιλοτιμῶντων C
 ἡποურγίαι χάριτες ἡμῖν ἐδοκίμων εἶ, οὐτε
 τὰ ἀφροδισία τὰ βίαια, ἠδὲ ἐφάμετο. ὡσαύ-
 τως τῶν τῶν ἀφροδισίων τῶν τῶν φο-
 βουμένων πρῶτος εἶσι. πῶς γὰρ αἱ φάμεται ἢ
 τῶν βία δὲ ἀνισταμένους θάκων, ἀλλ' ὅτι
 μᾶν τῶν ἀδικῶν τῶν δὲ ἀνιστασθαι, ἢ τῶν ὀ-
 δῶν τῶν ἀδικῶν τῶν πῶν κρείττοσι, ἀλλ' ὅτι
 πρῶτος τῶν ἀδικῶν τῶν ἀδικῶν; καὶ δὲ ἐπεί
 γε διδάσκει οἱ πολλοὶ τῶν τῶν μισοῦσι, καὶ
 τῶν τῶν ὅταν μάλιστα φοβῶνται, μή τι κακὸν D
 τῶν αὐτῶν πάθωσιν. ἀλλὰ τῶν τῶν οἰ-
 μῆ, δουλείας ἔργα εἰκότως ἀνομιζοῦσι, αἱ
 δὲ πρῶτος ἐμοὶ γε δοκεῖσιν ἐκ τῶν ἐναντιῶν τῶ-
 ποῖς γίνεσθαι. ὅταν γὰρ οἱ ἀνθρώποι ἀνδρα
 ἠγασάμενοι ἄεργετῶν ἰκανῶν εἶ, καὶ ἀπο-
 λαύειν αὐτῶν ἀγαθὰ νομίσαντες, ἐπεὶ τῶν τῶ-
 τον αἰὰ σώμα τε ἔχουσιν ἐπαυνοῦτες, θεάν-
 ται τ' αὐτῶν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν, ἐκόν-
 τες τε τῶν ἀδικῶν τῶν ὀδῶν, καὶ θάκων
 ἡποανιστῶνται, φιλοτιμῶντες τε καὶ μὴ φο-
 βούμενοι, καὶ ἀφροδισίων κρείττοσι δὲ τῶν καὶ E
 ἀεργεσίας ἐνεκα, καὶ δωρεῖσθαι ἐτέλωσιν,
 οἱ αὐτοὶ οὗτοι ἐμοὶ γε δοκεῖσιν πρῶτος τε τῶ-
 τον ἀληθῶς, οἱ αἱ τῶν τῶν ἡποურγῶσιν,
 καὶ ὁ τῶν ἀξιούμενος πρῶτος τῶν ὄντι.

A Nam huiusmodi quidem certe quaedam
 subditi regibus exhibent, atque aliis etiam
 in rebus eisdem honore semper adficere
 non desinunt. Etenim videtur, Hiero, ce-
 teris ab animantibus homo in hoc mihi
 differre, quod honoris sit cupidus. Nam
 de cibis, potu, somno, re venerea, consen-
 taneum est, pari quodam modo animalia
 cuncta voluptatem percipere. Verum am-
 bitio neque animantibus rationis experti-
 bus a natura inest, neque cuius homini.
 Quibus autem honoris ac laudis innata est
 cupiditas, illi vero sunt, qui plurimum a
 pecudum natura differunt, ac viri plane,
 nō homines dumtaxat existimantur. Quo
 fit, ut equidem arbitrer, merito vos omnia
 in regno, quæ fertis, ferre: quando supra
 mortales ceteros vobis honos defertur.
 Nulla enim voluptas humana videtur ad
 diuinam accedere propius, quam ea, quæ
 ex honoribus percipitur, delectatio. Ad
 hæc Hiero: Verum, mi Simonides, ait, et-
 iam tyrannorum honores illis mihi confi-
 miles venereis congressibus esse videntur,
 qualibus eos uti demonstrabam. Nam ne-
 que obsequia profecta ab iis, qui non red-
 amarent, pro gratificationibus habenda
 nobis esse videbantur; neque congressus
 venerei vi extorti, voluptatis vllam habere
 speciem. Eodem scilicet modo nec obse-
 quia præstita ab illis, qui nos metuunt, pro
 honoribus haberi debent. Nam qui dicere
 possimus eos, qui vi coacti de sellis adsur-
 gunt, idcirco surgere, quod homines inius-
 tos honore cupiant adficere? Vel eos,
 qui superioribus de via cedunt, idcirco de-
 cedere, ut iniustos homines honore adfi-
 ciant? Plerique certe etiam iis, quos ode-
 re, munera largiuntur; idque tum maxi-
 me, quum metuunt, ne quid ipsis mali ab
 eis accidat. Verum hæc mea quidem sen-
 tentia seruilia putari merito debent, quum
 honores ex iis orientur, quæ his sunt con-
 traria. Nam quum hominū ea est opinio,
 ut existiment aliquem ad bene de ipsis
 promerendum satis esse idoneum, eiusque
 se bonis fruituros arbitrantur; tum vero
 si eum & prædicando in ore habeant, &
 tamquam bonum proprium singuli spe-
 ctent, ac lubentibus animis ei de via ce-
 dant, de sellis adsurgant, cum beneuolen-
 tia, non metu, virtutis ac beneficiorum
 in rempublicam causa coronis ornent,
 munera largiantur: videntur mihi & illi,
 quotquot hæc obsequia præstant, reuera
 ipsum honore prosequi; pariterque is,
 quem his dignantur, reuera honore adfici.

Quinetiam illum, cui talis honos defertur, felicem prædico. Nam animaduerto, infidias ei nullas fieri, sed aliis esse curæ, ne quid ipsi accidat: adeoque hunc metus, inuidiæ, periculi expertem, æuum beatum agere. Tyrannus autem, sat scito, mi Simonides, neque noctu, neque interdium uiuit aliter, atque si propter iniusticiam damnatus ad mortem ab hominibus vniuersis esset. Posteaquam hæc omnia Simonides audiuiisset: Qui vero fit, inquit, Hiero, quod quum tam ærumnosa res sit regno potiri, idque tu animaduertes, tanto malo temet non liberares? Nimirum nec tu, nec quisquã alius vniquam sponte sua regnum reliquit, posteaquam semel id nactus esset. Quia enim, ait, mi Simonides, hac ipsa in parte miserrimum quiddam est tyrannis. Nec enim ea quis liberari potest. Nam qui tandem tyrannus quispiam tantum opum habeat, quantum satis fit ad persoluumendum iis, quibus abstulit sua? qui compensare possit iis vincula, quos vinculis cõstrinxit? qui tot animas occisas iis restituat, quos sustulit? Nimirum si vlli alij, mi Simonides, laqueo vitã vt finiat, expedit: equidem reperio maxime tyranni ere esse, vt id faciat. Nam illi soli neque retinere, neque deponere quæ mala sunt, expedit. Et Simonides hoc ipsius sermone excepto: Te vero, inquit, non æquo esse erga tyrannidem animo non miror, Hiero. Quippe dum amari ab hominibus cupis, hanc esse tibi impedimento arbitraris. At ego posse me docere arbitror, imperium minime prohibere, quominus quis diligatur: immo etiam in hoc vitam priuatam superare. Verum in hac consideratione non ad hoc respiciendum est, num is, qui cum imperio est, propterea quod potentiam maiorem habeat, beneficia præstare maiora possit: sed si paria faciant, homo priuatus & rex, cogites velim, vter paribus beneficiis plus sit initurus gratiæ. Ordiantur autem minimis ab exemplis. Primum aliquem visum amanter tum princeps, tum priuatus aliquis, salutet: vtrius compellationem magis illi, qui audiat, gratam fore arbitraris? Age vero, si ambo aliquem laudent, vtrius prædicationem existimas eo magis pertingere, vt voluptati sit? Facta re sacra, honore aliquem vterque adficiat; ab vtro putas exhibitum honore, maiorem mereri gratiam? ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτιέρον δοκῆς ἐπαμνον δὲ πμνητάτω ἐκείτερος, τὴν παρ' ὁποτιέρου πμνὴν μείζονος αἰ χάριτος δοκῆς τυγχάνειν;

καὶ ἔγωγε τὸν μὲν οὕτω τιμωμένοι μακαρίζω. ἀφοθαίνομαι γὰρ αὐτὸν οὐκ ἐπιβουλεύουσαν, ἀλλὰ φρονηζομένην, μή τι πάθῃ, καὶ ἀφόβως, καὶ ἀνεπιφρόνως, καὶ ἀκινδύνως, καὶ βίδοιμον τὸν βίον ἀλάτρησθαι. ὁ δὲ τύραννος, ὡς ὑπὸ πόντων ἀνδρόπων κατακεκριμένος δι' ἀδικίαν ἀποδησέειν, οὕτως, ὡς Σιμωνίδης, ἔϊοθι, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἀλάτρησθαι. ἐπεὶ δὲ ταῦτα πόντα διήκουσεν ὁ Σιμωνίδης: καὶ πῶς, ἔφη, ὡς Ἰέρων, εἰ βούτω ποιηθὲν ἔστι τὸ τυραννίδην, καὶ τῶτο σὺ ἔγνωκας, οὐκ ἀπαλλάτῃ οὕτω μέγαλου κακῆς; οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος μὲν δὴ σὸς εἰς πώποτε ἐκὰν εἶ) τυραννίδος ἀφῆτο, ὅσαρ' αἰ ἀπαξ ἴ κτήσαστο. ὅτι, ἔφη, ὡς Σιμωνίδης, ταῦ κτήσασθαι. τῆ ἀθλιώτατον ἔστι τὴ τυραννίς. ὅσαρ' ἀπαλλαγῶναι δυνάτων αὐτῆς ἔστι. πῶς γὰρ αἰ τις ποτὲ ἐξαρκέσθαι τύραννος ἢ χρεῖματ' ἐκπίνων, ὅσοις ἀφείλετο, ἢ δεσμοῖς ἀπὸ παρ' ἐχθροῖ, ὅσοις δὴ ἐδέσμευσεν, ἢ ὅσοις κατέσκητορε, πῶς αἰ ἰχθῦνας ψυχὰς ἀπὸ τῶν ἰσοποδοῦν ἀποθανουμένης; ἀλλ' εἴπαρ' τῶ ἄλλω, ὡς Σιμωνίδης, λοιπὴς ἀπάγξασθαι, ἴδοθι, ἔφη, ὅτι τυραννὴ ἔγωγε διείσκα μέλιτα τῶτο λοιπὸν ποιῆσαι. μόνω γὰρ αὐτῶ οὔτε ἔχθρ', οὔτε καταγέσθαι τὰ κακὰ λοιπὴς. καὶ ὁ Σιμωνίδης ὑπολαβὼν εἶπεν. ἀλλὰ ὁ μὲν μὲν, ὡς Ἰέρων, ἀθύρματα ἔχθρ' ἔσθαι τῶ τυραννίδα οὐ θαυμάζω, ἐπεὶ ἄρ' ἐπιθυμῶν φιλεῖσθαι ὑπὸ ἀνδρόπων, ἐμποδῶν σοι τῶτε νομίζεις αὐτῶ εἶ). ἐγὼ μὲν τοῖ ἔχθρ' μὲν δοκῶ διδάξασθαι, ὡς ὁ δὲ ἔχθρ' ὅσαρ' ἀποκωλύθ' τῶ φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἴ πλεονεκτηθῆναι γὰρ πλεονεκτηῆς ἰδιωτείας. ὅτι σὺ σπουδῶντες δὲ αὐτὸ, εἰ οὐ πῶς ἔχθρ', μήπω ἐκείνο σκεπῶμεν, εἰ ἀλλ' ὁ μείζον διδάσθαι ὁ δὲ ἔχθρ' καὶ χρεῖματ' ἀπὸ πλείω δυνάτ' αἰ, ἀλλ' αἰ τὰ ὅμοια ποιῶσιν ὁ, τὴ ἰδιώτης καὶ ὁ τύραννος, ἐνόθ' ποτιέρος μείζω ἀπὸ τῶ ἴσων κῆται χρεῖν. δέξομαι δὲ σοι ἀπὸ τῶ μικροτάτων τῶν ἀδειγμάτων. ἰδὼν γὰρ ὅσαρ' ἔσθαι παρ' αὐτῶ πρὸς φιλικῶς ὁ, τὴ δὲ ἰδιώτης, εἰ τῶ τῶ ποτιέρου ὅσαρ' ἔσθαι μᾶλλον ἀφραῖν τ' ἀκούσαντα νομίζεις; ἴθι δὴ, ἐπαμειβάντων δὲ πμνητάτω ἐκείτερος, τὴν παρ' ὁποτιέρου πμνὴν μείζονος αἰ χάριτος δοκῆς τυγχάνειν; κερμνον-

καί μιν οὐκ ἀποδοῦναι ὁμοίως, οὐκοῦν
 τῶν σαφῶν, ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων
 θεράσται καὶ χάρις ἐμποιοῦσι μέγιστην; δό-
 τωσαν δὴ τὰ ἴσα, οὐ καὶ ἐν τῶν σαφῶν, ὅτι
 αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων ἡμίσηται χάριτες
 πλέον, ἢ ὅλον τὸ πῶς τῶν ἰδιώτων δώρημα
 δύναιται; ἀλλ' ἐμοί γε δοκεῖ καὶ ἐκ θεῶν πι-
 μῆ τις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἀνδρὶ δέ-
 ρητι. μὴ γὰρ ὅτι καλλίονα ποιεῖ ἀνδρα, ἀλλ'
 λαχὼν τὸν αὐτὸν τῶν τῶν θεόμεθ' αὐτῶν... ὁ-
 τῶν δέχθη, ἢ ὅταν ἰδιωτὴν ἀγαλεζόμε-
 νοί τε ἀγαλλόμεθα τοῖς πρεσβυτημηνόμοις
 μάλλον, ἢ τοῖς ἐκ τῶν ἴσων ἡμῖν οὔσι. καὶ μὴ
 παρὰ δικαίαν, ἐν οἷς δὴ καὶ σὺ μάλα κατε-
 μέμψω τὴν τυραννίδα, ἢ κίσα μὲν γῆρας δέ-
 χοντος δυσχεραίνῃ, ἢ κίσα δὲ αἰ ἀγῶς τὸ πρὸς
 ὄν αἰ τυχεροὶ ὁμιλῶν, τῶν τοῦ ἰσολογίζεσθαι.
 αὐτὸ γὰρ ὅτε πημῆσθαι μάλα σωεπικυ-
 σμῆ, ὡς τε τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφανίζῃ, τὰ δὲ κα-
 λά λαμπρῶτερα ἀναφαίνῃ. ὅποτε γε μὴ
 ἐκ τῶν ἴσων ἰσοσυρηματῶν μειζόνων χα-
 εῖτων ὑμῶς τυχεροῦτε, πῶς οὐκ, ἐπειδὴ γε
 ὑμεῖς πολλαπλάσια μὲν ἀγαπᾶσθαι ἠθέλοντες
 ὠφελῆν τὴν δυνάσασθε, πολλαπλάσια δὲ δω-
 ρῆσθαι ἐχίτε, ὑμᾶς καὶ πολὺ μάλλον φιλεῖ-
 σθαι τῶν ἰδιωτῶν πρεσβυτέρων; καὶ ὁ Ἰέρων ἄλλως
 ἰσολαβῶν ὅτι νῆδία, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη,
 καὶ εἰ ὡς ἀπερὶ τῶν οἰ ἀνδραποιοῦ ἡμᾶς,
 πολὺ πλείω τῶν ἰδιωτῶν αἰδῶμαι ὅτι παραγμα-
 τῶν ἀγαθῶν. πρᾶκτέον μὲν γὰρ χρήματα, εἰ μέλ-
 λου μὲν ἐξῆν διαπορᾶν εἰς τὰ δέοντα: ἀνάγκη.
 εἴτι δὲ φυλάσσειν, ὅσα δέσται φυλακῆς κολα-
 στέον δὲ τῶν ἀδικῶν, κωλυτέον δὲ τῶν ὑβριζῶν
 βουλομένους. καὶ ὅταν γε τὰ χεῖρα καὶ τὸ πῶς
 εἴη, ἢ περὶ τῆς καὶ τῆς ἀλαστοῦ δέσπομασθαι, οὐκ
 ὅτι πρὸς πλείον τοῖς ῥαδύροισιν. ἐπὶ τῶν μαθοφό-
 ρων μὲν ἀνδρὶ τυραννῶ δέ. τῶν δὲ βαρύτε-
 ρων ἢ φόρημα ὁδὸν ὅτι τοῖς πολίταις. ἔγδ' τυ-
 ράννοις * ἰσοτίμους, ἀλλὰ πλεονεξίας ἐνεκα
 * πρᾶν- νομίσοι τῶν τῶν βέφασθαι. πρὸς ταῦτα δὴ πᾶ-
 νοῖς πι- λιν εἶπεν ὁ Σιμωνίδης: ἀλλ' ὅπως μὲν ἔσθ' ἡ
 μῆς, ἀλ- των τῶν ὅτι μελιχτέον, ὦ Ἰέρων, ἐλέω. ὅτι
 λά μέλσαι μὲν τοῖς μοι δοκῶσιν αἱ μὲν πᾶν πρὸς
 ἔσθ' ἡ ἀγῶν, αἱ δὲ πᾶν ἀγῶν ἀγῶν εἴη. ὁ
 τῶν γὰρ διδάσκειν ἄ ὅτι βέλπια, καὶ τὸ καλλι-
 ζόμενον σα ταῦτα τὸ ἔργα ζῶντων ἐπαγεῖν καὶ ὑμῶν,

A Aduersa valetudine laborantis vterque si-
 militer curam habeat, an non clarissime
 adparebit, profectam ab iis, qui plurimum
 possunt, curam & officia maximam quo-
 que læticiam adferre? Donentur æqualia,
 annon heic etiam perspicuum erit, profe-
 cta ab iis, qui plurimum possunt, dimidia
 beneficia plus posse, quam totam hominis
 priuati largitionem? Equidem puto etiam
 diuinitus fieri, vt hominem, qui cum im-
 perio & potestate sit, honor ac gratia qua-
 dam comitetur. Non tantum enim homi-
 nem pulchriorem efficit imperium, sed
 eundem contemplamur magis, vbi iam
 nactus est imperium, quam quum priua-
 tus esset: atque etiam magis auemus cum
 illis colloqui, qui eximio supra ceteros in
 honore sunt, quam cum aliis, qui nobis
 sunt pares. Amores itidem, qua in parte tu
 maxime tyrannidem vituperabas, minime
 senectutem eius, qui cum imperio est, mo-
 leste feruat: neque vlla ratione id turpe
 ducitur: cum quocumq; tandem ille con-
 uerteretur. Nam ornamento est eis maximo,
 quod apud illum in honore sunt: itaq; fit,
 vt si quid offendat, hoc ipso tegatur; pul-
 chritudo vero splendidius elucescat. E-
 nimuero quum ex paribus officiis maiores
 vos ineatis gratias, & multo plura, quam
 nos, præstando iuuare possitis alios, atque
 etiam multo plura largiri: cur non magis
 vos amari consentaneum fuerit, quam pri-
 uatos homines? Et excepto ipsius sermone
 Hiero: Quia, mi Simonides, inquit, neces-
 se nos est multo etiam plura eiusmodi age-
 re, quam priuatos, ob quæ hominum in o-
 dio sumus. Exigendæ pecuniæ, si quidē ad
 res necessarias sumtus habere volumus:
 cogendi quidam ad custodiendum ea, quæ
 custodia indigent: puniendi iniusti, & co-
 ercendi, qui petulantes esse volunt. Quod
 si celeritatem occasio tēporis postulet, ad
 suscipiendam vel terra vel mari expeditio-
 nem, non ignauis res committenda est.
 Præterea mercenario milite opus est regi,
 in quo elationem animi ciues grauius fe-
 runt, quam quidquam aliud. Arbitrantur
 enim, hos a tyrannis ali, non vt eis honori
 sint; sed vt viribus ipsi sint potiores. Ad que
 rursus Simonides: Ego vero, mi Hiero,
 non nego harum omnium rerum curam
 suscipiendam esse: sed tamē videntur mihi
 curationes aliæ in odiū adducere, aliæ ma-
 gna cū gratia coniuncta esse. Nam docere,
 quæ optima sunt, & pulcherrime illa præ-
 stantem prædicare atq; in honore habere,

διὰ μὲν δὲ
 τε μὲν δὲ
 ὅταν

πρὸς δ' αἰ
 τυχερῶν

διώκει

φρόνημα,
 ἔσ' φρονή-
 ματος
 * πρᾶν-
 νοῖς πι-
 μῆς, ἀλ-
 λά

τῶν ἐξ ἔργα-
 ζόμενον

ea curatio cum gratia quadam fit. At eum, A qui non recte aliquid agit, conuitiis inces-
 sere, cogere, multare, punire : hæc vero
 cum odio quodam fieri necesse est. Quã-
 obrem aio equidem id, quod necessitas re-
 quirir, debere illum qui cum imperio est,
 aliis puniendum mandare : præmia vero
 per seipsum largiri. Quod sane recte fie-
 ri, rerum euenta testantur. Nam quum
 choros decertare volumus, præmia qui-
 dem præfectus ipse proponit, congregan-
 di autem ipsos munus choragis datur, i-
 temque aliis docendi, & cogendi eos, qui
 non fat recte aliquid præstent. Ita statim
 heic quod cum gratia coniunctum est, per
 præfectum ipsum curatur : quæ vero du-
 ra sunt, per alios. Quid igitur impedimen-
 to sit, quo minus etiam res civiles ceteræ
 confimili ratione peragantur ? Diuisæ
 sunt enim vrbes vniuersæ partim in tri-
 bus, partim in classes, partim centurias,
 ac singulis partibus præfecti quidam sunt.
 Quamobrem si quis his quoq; tamquam
 choris præmia proponeret ob insignem
 armaturam, ob ordinis obseruationem,
 obrem equestrem, ob fortitudinem mili-
 tarem, ob iusticiam in commercii: con-
 sentaneum esset, futurum vt etiam hæc om-
 nia per contentionem acriter exerce-
 rentur. Ac profecto ad id, quo opus esset,
 celerius impellerentur, si quidem hono-
 ris cupiditate ducerentur : itemque citius
 pecuniam conferrent, quando sic vsus
 postularer : &, quod quidem fructuosif-
 simum est, quamquam per contentionem
 agi minime consueuerit, ipsa agri-
 cultura magnum incrementum sume-
 ret, si quis per agros, vel per vicus, opti-
 me terram excolentibus præmia consti-
 tueret, adeoque ciuibus, qui totis viribus
 in id incumberent, multa bona confice-
 rentur. Nam & prouentus auferentur, &
 modestia multo magis occupationum co-
 mes esset : ne dicam, etiam facinora mi-
 nus in iis, qui opus faciunt, existere. Quod
 si etiam mercatura reipublicæ commo-
 dum aliquod adfert, maior mercatorum
 numerus excitabitur; si is, qui plurimum
 negotiatur, adfectus honore fuerit. Quod
 si futurum pateat, vt qui sine aliorum E
 molestia prouentum aliquem reipubli-
 cæ excogitat, & ipse ornetur : ne illa qui-
 dem consideratio relinquatur. Deni-
 que summam vt dicam, si in omnibus
 perspicuum esset, non cariturum hono-
 re, si quis boni alicuius auctor exstiterit:

αὐτὴ μὲν ὅτι μάλιστα ἀξίως ἡρώτων γίνεσθαι
 ὁ δὲ τὸν ἐνδεῶς τι ποιῶντα λαιδορῆν τε, καὶ
 ἀνακρίξιν, καὶ ζημιουῶ, καὶ κολάξιν, ταῦ-
 τα δὲ ἀνάγκη δι' ἀπερθείας μάλλον γίνεσθαι,
 ἐγὼ οὖν, Φημί, ἀνδρὶ δέχοι. τί δὲ μὲν ἀνά-
 κης δεόμενον ἄλλοις προσετακτέον εἶναι κολά-
 ξιν, ὁ δὲ τὰ ἀθλα ἀποδιδόναι, δι' αὐτῶ ποιη-
 τέον. ὡς δὲ ταῦτα καλῶς ἔχει, μὲν τυρὴ τὰ γυ-
 γνόμνα, καὶ γὰρ ὅτ' αὐτὸν χοροὶς ἡμῖν βεβλώμε-
 θα ἀγωνίζεσθαι, ἀθλα μὲν ὁ δέχων προστί-
 θησιν, ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῖς προσετακταὶ χορη-
 γοῖς, καὶ ἄλλοις διδάσκειν, καὶ ἀνάγκη προσε-
 τίθεναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιούσιν. ὁκοῦν δ' ἔτι
 ἐν τέτοις ὁ μὲν ἐπιχρησὶ ἀξίως δέχοντος ἐ-
 γήετο, τὰ δ' ἀντίτυπα, δι' ἄλλων. τί οὖν καλῶς
 καὶ τὰλλα τὰ πολιτικὰ οὕτω φράνεσθαι; διή-
 ρύωται μὲν γὰρ ἅπαντα αἱ πόλεις αἱ μὲν κτ'
 φυλάξας, αἱ δὲ κτ' μοίρας, αἱ δὲ κτ' λόγους, καὶ
 δέχοντες ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ἐφ' ἐφεθήκασιν. ὁκο-
 οῦν εἴ τις καὶ τέτοις, ὡς πρὸς τοῖς χοροῖς, ἀθλα
 προστίθει καὶ βίοπλις, καὶ βύταξίας, καὶ
 ἰπποκῆς, καὶ ἀλκῆς τ' ἐν πολέμῳ, καὶ δικαιο-
 συνῆς τῆς ἐν συμβολαίοις, εἰκὸς καὶ ταῦτα
 πρῶτα ἀξίως φιλοφιλίας βιότως ἀσκεῖσθαι.
 καὶ καὶ μὲν δὴ ὁρμῶντο ἀνὰ τῶν ὁποῖοι δέοι, πη-
 μῆς ὀρεγόμενοι, καὶ χεῖματα γὰρ ὄσον εἰσφέ-
 ρειεν, ὅποτε τὰ τε καὶ εἶη, καὶ (ὁ πρῶτον
 γε χρησιμώτατον, ἥκιστα δὲ εἰησιμένον ἔχει φι-
 λοφιλίας προσετακτέον) ἡ γεωργία αὐτῆ ἀ-
 πολὺ ὅτι δίδῃ, εἴ τις ἀθλα προστίθει καὶ τ' ἀ-
 δελφοῖς, ἢ κτ' κόμας τοῖς κάλλιστα τ' γλυκῶ δ' ἐρ-
 γαστομένοις, καὶ τοῖς εἰς τὸ τῶν πολιτῶν ἐρ-
 ρωμένως βεπομένοις πολλὰ ἀνὰ ἀγαθὰ φρά-
 νοῖτο. καὶ γὰρ αἱ προσδοκοὶ αὐξοῖν τ' αἱ, καὶ ἡ
 σωφροσύνη πολὺ μάλλον οὐκ τῆ ἀσχολίας
 συμπαρομοῦται. καὶ μὲν κακουργίαι γε ἴσ-
 σον τοῖς ἐπεργαῖς ἐμφύονται. εἰ δὲ καὶ ἐμπο-
 εἶα ὠφελεῖ τι πόλιν, πημῆμος αἱ ὁ πλεί-
 σα τὸ ποῖον καὶ ἐμπόρου αἱ πλείους ἀ-
 γείρει. εἰ δὲ φανερὸν γήοιτο, ὅτι καὶ ὁ προσ-
 οδὸν πῖνα ἀλυπὸν ὄξυ δ' εἰσκῶν τῆ πόλιν πημῆ-
 σεται, ὅσ' αὐτῆ αἱ ἡ σκέψης δ' ἐργῆτο. ὡς δὲ
 σκελεῖται εἰπεῖν, εἰ καὶ κατὰ πρῶτον ἐμφα-
 νῆς εἶη, ὅτι ὁ ἀγαθὸν τι εἰσηρούμενος ὁκοῦν ἀ-
 πῆμτος ἔσαι, πολλοὺς αὐ καὶ τὸ δ' ἐορμή-
 σθαι ἔργον ποιῆσθαι τ' τὸ σκεπτεῖν τι ἀγαθόν. τί σκε-
 καὶ ὁ πῖνα

δππλει-
ωσι

καὶ ὅταν γε πολλοῖς πρὸς τῆς ὠφελίμου μέ-
 λη, ἀνάγκη δεισκέσθαι τε μᾶλλον καὶ
 † ἔπιμελεῖσθαι. εἰ δὲ φοβῆ ὡς Ἰέρων, μὴ
 ἐν πολλοῖς ἀθλῶν πωροτησθῆναι, πολλὰ
 δαπάναι γίνονται, ἐνόησον ὅτι οὐκ ἔστι
 ἐμπορεύματα λισιτελέστερα, ἢ ὅσα ἀνθρώ-
 ποι ἀθλῶν ἀνομιῶται. ὅρας ἐν ἵππικαῖς, καὶ
 γυμναστικαῖς, καὶ χρηματικαῖς ἀγῶσιν ὡς μικρὰ
 ἀθλα μεγάλας δαπάναι, καὶ πολλοὺς πό-
 νους, καὶ πολλὰς ἔπιμελείας ἐξάγειται ἀν-
 θρώπων; καὶ ὁ Ἰέρων εἶπεν· ἄλλα ταῦτα μὲν
 ὡς Σιμωνίδης καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν. πρὸς δὲ
 τῆς μαθοφόρων ἔχης πείπειν, ὡς μὴ μισοῦ-
 σθαι δι' αὐτοῖς; ἢ λέγεις, ὡς φιλικῶν κτησαίμε-
 νος ἄλλων, ὅθεν ἐπιδήσεται δορυφόρων; καὶ
 μὰ δία, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, δεισέταται μὲν οὖν,
 οἶδα γὰρ, ὅτι ὡς πρὸς ἐν ἵπποις, ἔτω καὶ ἐν ἀν-
 θρώποις ποῖν ἐγίγνεται, ὅσα ἀν' ἐκπλεωτῶν
 δέονται ἔχουσι, τοσούτων ὑβριστοτέροις εἶναι. τίς
 μὲν οὖν τοιούτους μᾶλλον ἀν' ἀσφαροῦσι ὁ δὲ πρὸ
 τῆς δορυφόρων φόβος. ποῖς δὲ καλοῖς κἀγα-
 θοῖς ἀπὸ θεοῦ ἀν' αἰμοῖς δοκεῖς ποσαῦτα ὠφε-
 λήματα πρὸς ἀρετῆν, ὅσα δὲ πρὸ τῆς μαθοφό-
 ρων. βέβηκε μὲν γὰρ δὴ πᾶς καὶ σὺ αὐτοῖς σαυ-
 τῶν φύλακας ἢ δὲ πολλοὶ καὶ δεσποταβία
 ἔστω τῆς δουλοῦν ἀπέθανον. εἰ οὖν ἐν πρῶ-
 τον τὸ εἶναι τῆς πωροτῆτος γινόμενων τοῖς μαθο-
 φόροις, ὡς πρῶτων οἴτας δορυφόροις τῆς πο-
 λιτῆς βοηθῆναι πᾶσιν, αἱ τὶ τοῖς ἀγαθῶν ἀντι-
 γίνονται δὲ πᾶς; ὡς πρῶτες ἐπιτάματα, κα-
 κήσοι ἐν πόλεσιν εἰ οὖν καὶ τῆς φύλακῆς
 εἶεν τεταγμένοι, καὶ τὸ εἶναι αὐ-
 τῆς ὠφελούμενοι. πρὸς δὲ τέτοις, καὶ τοῖς ἐν
 τῇ χάριτι ἐργατοῖς καὶ κτιώεσιν ἔτοι αἱ εἰσόδους
 καὶ γάρσους καὶ ἀσφάλειαν διώκοντο μέγιστα
 παρέχον ὁμοίως μὲν τοῖς σοῖς ἰδίους, ὁμοίως δὲ
 τοῖς ἀλλοτρίοις χάριτι. ἱκανοὶ γὰρ μὲν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 ἀλλοῦ παρέχον τοῖς πολίταις τῆς † ἰδίων ἔπι-
 μελεῖσθαι, πᾶς ἐπιτάματα φυλάσσοντες. πρὸς
 δὲ τέτοις, καὶ πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ
 ἐξαπινάκας τίνες ἐτοιμότεροι ἢ πωροτῆτος,
 ἢ καλύπτει, τῆς αἰεὶ ἐν ὀπλοῖς τε ὄντων, καὶ
 ἐπιτάματα γινόμενων; ἀλλὰ μὲν καὶ ἐν τῇ στρα-
 τῆσι πᾶς ἔστι ὠφελιμότερον πολίταις μαθοφό-
 ρων; τίς γὰρ πωροποιεῖν, καὶ πωροκινδύ-
 νου, καὶ πωροφύλακῆς εἰς ἐτοιμότητος εἶναι. † ἄλλοι γὰρ ἄλλοι τῆς πόλεως οὐκ ἀνάγκη ἀρε-
 τῆς

A multos hoc etiam impelleret, ut studiose
 boni aliquid inuestigarent. Iam si multis
 commoda reipublicæ curæ sint, necesse
 est magis aliquid inueniri, & hominum
 studia excitari. Quod si metuis, Hiero, ne
 propositis ad multa præmiis, magni sum-
 tus fiant: cogitato, nullas esse merces uti-
 liores, quam quæ præmiis redimuntur.
 Vides in equestribus, & gymnasticis, & sce-
 nificis certaminibus, quam exiguis præ-
 miis ingentes sumtus, multique labores,
 & studia hominum eliciantur? Et Hie-
 ro: Recte tu quidem, inquit, illa mihi dicere
 videris, Simonides. Ceterum de sti-
 pendiariorum milite num proferre quid po-
 tes, ut videlicet propter ipsos minus in o-
 dio simus: an ais principem virum ami-
 citia hominum conciliata satellitum ope-
 ra nihil amplius egere? Immo, inquit Si-
 monides, egebit certe. Nam scio perinde
 ut equis, ita & hominibus quibusdam
 accidere, ut quanto magis ipsis necessa-
 ria suppetant, tanto sint petulantiores.
 Hos igitur magis modestos reddet ortus
 a satellitibus metus: bonis autem egre-
 gis viris nulla re tantum mihi posse
 prodesse videris, quantum his ipsis sti-
 pendiariorum militibus. Nam tui corporis cu-
 stodes alii, & multi iam dudum domini vi-
 suis a seruis sunt interempti. Quod si pri-
 mum hoc militi mercenario imperetur,
 ut succurrant omnibus, tamquam si ef-
 sent satellites omnium civium, si quid a-
 nimaduernerint; quumque soleant, ut om-
 nibus notum, existere facinorosi homi-
 nes in ciuitatibus, hos quoque si obser-
 uare iubeantur: scient ciues, hanc se v-
 rilitatem ex eis percipere. Deinde ru-
 ri opus facientibus, ac iumentis quoque
 consentaneum est hos & fiduciam, & se-
 curitatem præstare posse: idque perinde
 priuatim tuis, atque aliis, qui passim in re-
 gione degunt. Possunt etiam ciuibus præ-
 stare otium, per quod liceat ipsis res suas
 curare, si loca opportuna custodierint. Ad
 hostium præterea repentinas & occultas
 infidias vel præsentendas, vel impediend-
 as, quinam paratiores fuerint, quam il-
 li, qui semper armati sunt, & vno quasi
 corpore coniuncti? Etiam in ipso bello
 quid ciuibus est milite stipendiariorum uti-
 lius? Nam eos & ad laborandum pro aliis,
 & ad eundem pericula, & excubandum
 promissimos esse, consentaneum est. Fi-
 nitimas quoque ciuitates an non propter eos,

ἰδιωτῶν

τῆ στρα-
τῆς

† τῆς δὲ
ἀρε-

ἀλλὰ πᾶντες ἀνθρώποι ὑμνοῖεν αὐτὴν σὺν ἅπασιν
 ἀρεταῖς. οὐδέ τις ἐπιβλεπὼν τὴν ἐξουσίαν σου
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν πολλὰν πόλεων ἀγαπῶν
 αὐτὴν, καὶ θαυμαστὸς ὅτι ἰδίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ
 τῷ πᾶσι αὐτὴν εἴης. καὶ ἐξείη μὲν αὐτὸ σοὶ
 ἔνεκει ἀσφαλείας, εἶπου βούλοιο, θεωρήσει τι
 πορδύεσθαι, ἐξείη δὲ αὐτὴ μόνον τι τὸ
 τῷ βυθῷ μόνον ἐπιθυμῶναι, εἶτις τι σφοδρὸν,
 ἢ καλὸν, ἢ ἀγαθὸν ἔχει, τὸ καὶ ἐπιθυμῶντων
 ὑποκρίσθαι. πᾶς ὁ μὲν παρὰν σύμμετρος αὐτῷ
 εἴη σοὶ, ὁ δὲ ἀπὸν ἐπιθυμῶν αὐτὸν ἰδῆν σε. ὥστε
 ἔμῳνον Φιλῆσιον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐρωῶ ὑπὸ ἀνθρώπων
 καὶ τὰς καλοὺς οὐ φέρειν, ἀλλὰ φέρων
 μόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἀνεχεσθαι αὐτὸν δεοί. φόβον
 ὅτι ὅτι αὐτὸν ἔχεις, ἀλλὰ ἄλλοις παρέχεις, μή τι
 πάσης. ἐκείναι δὲ τὰς φθονήσας ἔχεις αὐτὸν, καὶ
 ἐτελοισίως σε φθονοῦσας θεῶν αὐτῶν. εἰ δὲ τίς
 κίνδυνος εἴη, οὐ συμμαχίαι μόνον, ἀλλὰ καὶ
 παρμάχαι, καὶ παρθύμοι ὁρώης αὐτὸν πολ-
 λῶν μὲν δωρεῶν ἀξιούμενος, ὅτι ἀπορῶν δὲ
 ὅταν τῶν δὲ μὲν μεταδώσῃς. πᾶσι μὲν
 οὐ χαίρειντας ἔχων ὅτι τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς, πᾶσι
 τῶν τῶν τῶν [ιδίω] ὡς τῶν τῶν ιδίων μα-
 χησῶν. ἡσασθῆναι γὰρ ἔχεις πᾶσι τὰς
 τῶν τῶν φίλοις πλούτους. ἀλλὰ τὰ ῥῶν, ὡς
 ἱερώων, πλούτιζε μὲν τὰς φίλοις. σαυτὸν γὰρ
 πλουτῆς. ἡ αὐτὴ δὲ τὴν πόλιν. σαυτὴν γὰρ
 διώσκειν παρὰ τῶν. κατὰ τὴν αὐτὴν συμμαχίαι.
 νόμιζε δὲ τὴν μὲν παρὰ τῶν οἴκων, τὰς δὲ πο-
 λίτας, ἐπαίρεις τὰς δὲ φίλους, τέκνα σαυτῶν τὰς
 δὲ παῖδας, ὅτι τῶν σὺν ψυχῶν. καὶ τὰς
 πᾶσι τῶν φέρων νικῶν δὲ ποιῶν. εἰ γὰρ τὰς φί-
 λους κρατῆς δὲ ποιῶν, οὐ μὴ σοὶ διώωνται αὐ-
 τῶν οἱ πολέμοι. καὶ τὰ πᾶσι ποιῆς, εὖ
 ἴσθι πᾶσι τῶν ἐν ἀνθρώποις καλλίστην καὶ
 μακαριώτατον κτήμα ἡ κεκτησθαι. διδά-
 μοι γὰρ, ἔφθονησῃ.

A sed virtutem tuam prædicarent homines
 vniuersi. Suspicereris itidem, ac diligere-
 ris, non solum a priuatis hominibus, sed a
 multis etiam vrbibus: nec priuatim esses in
 admiratione, sed publice apud omnes.
 Liceret tibi, si velles, quod securitatem ad-
 tinet, spectatum aliquo proficisci; & heic
 manenti liceret hoc ipsum facere. Semper
 enim esset apud te cætus frequens eorum,
 qui edere specimina vellent, si quid habe-
 rent vel sapientiæ, vel pulchræ, vel egre-
 giæ rei; atque illorum etiam, qui tibi cupe-
 rent operam inferuendo nauare. Quis-
 quis adesset tibi, socius esse tibi vellet; &
 qui abesset, videre te cuperet. Adeoq; non
 tatum ab hominibus diligereris, sed etiam
 amareris. Forma præstantes non ipse ten-
 tareris, sed tentari te ab eis patereris. Non es-
 set, quod tibi metueres; sed potius alij, ne
 quid accideret tibi, metuerent. Parerent
 tibi subditi, eosq; videres sua sponte de te
 sollicitos esse. Si quid esset periculi, nõ au-
 xiliarios tantum, sed etiam propugnato-
 res, eosq; alacres cerneres. Multis muneri-
 bus dignus iudicareris, neque copia deef-
 set, bene tibi volenti vicissim illa imperti-
 endi. Omnes ob commoda tua tecum gau-
 derent, omnes pro bonis priuatim tuis,
 tamquam propriis dimicarent. Omnes
 quæ apud amicos essent opes, thesauri tui
 forent. Tu vero, mi Hiero, amicos collo-
 cupletare ne dubites, qui te ipsum hoc
 modo ditaturus sis. Ciuitatis augeto com-
 moda, tibi met ipsi potentiam adiunctu-
 rus. Comparato reipublicæ belli socios.
 Patriam existimato, domum tuam esse: ci-
 ues, socios: amicos, liberos tuos: liberos,
 nihil aliud, quam tuum ipsius animum. At-
 que hos omnes beneficiis superare con-
 tendito. Nam si amicos benefaciendo vi-
 ceris, resistere tibi hostes minime pote-
 runt. Deniq; si hæc omnia præstiteris, scito
 hæc plane quiddam te longe humanis in
 rebus præclarissimum felicissimumq; con-
 sequuturum; vt tametsi beatus sis, inui-
 diam tamen haud experiaris.

αὐτῶν
 κεκτημέ-
 νος.

ΗΗΗ 4